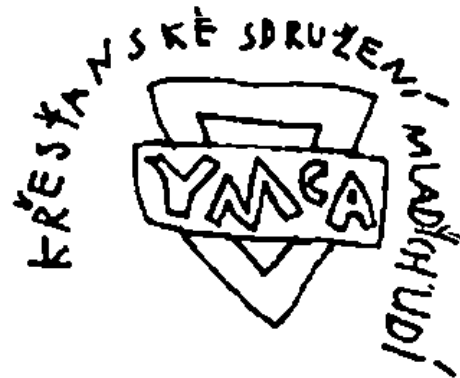
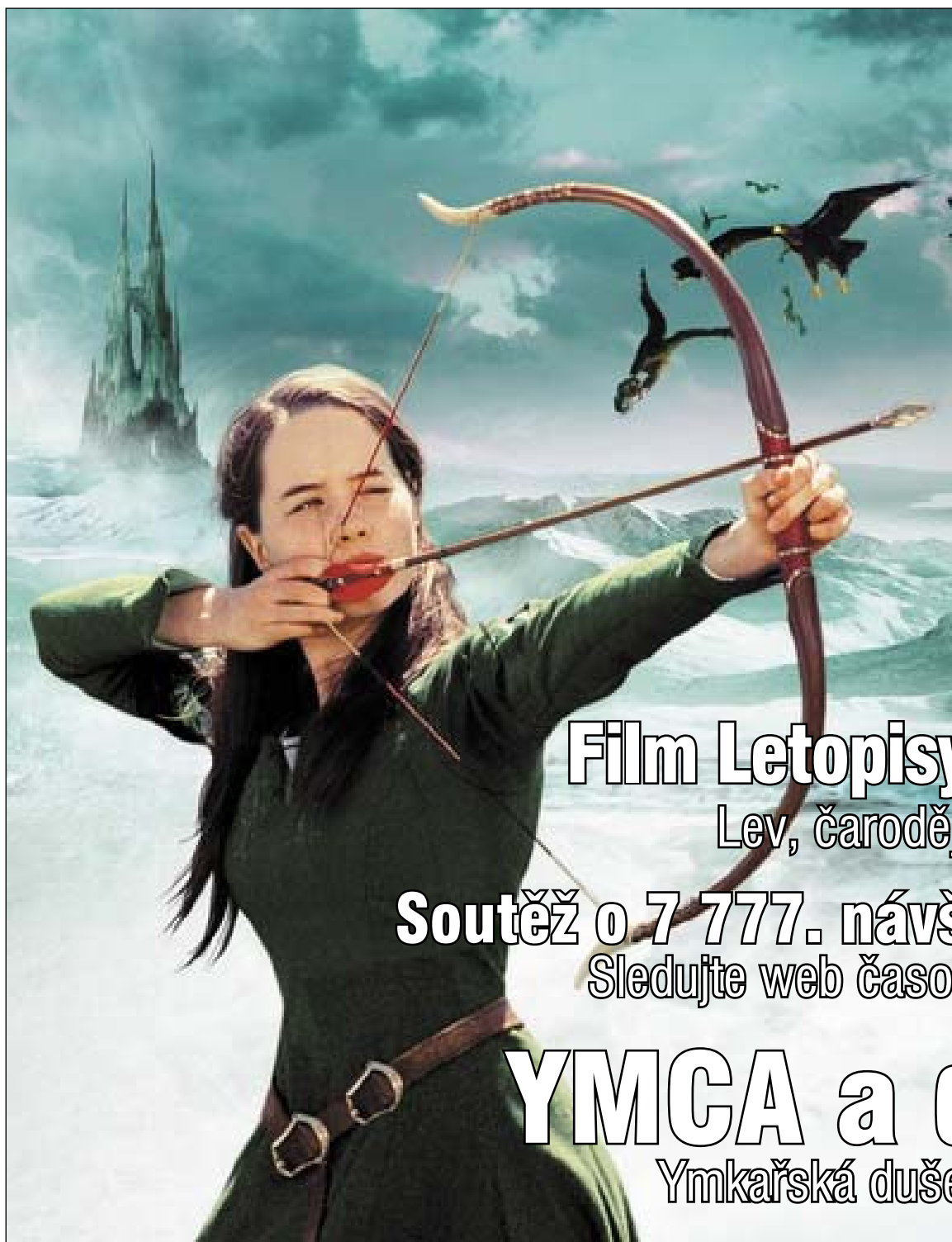

PROTEIN

měsíčník YMCA v ČR, únor 2006, ročník VIII

15 Kč / 0,5 €

Film Letopisy Narnie
Lev, čarodějnice a skříň

Soutěž o 7 777. návštěvníka!
Sledujte web časopisu Protein

YMCA a duše
Ymkařská duše ještě žije!?

PROTEIN

časopis YMCA v České republice
Ročník VIII, únor 2006

*Pozor! Je tu soutěž o 7 777. návštěvníka webu časopisu Protein!
Čtěte dále... :-)*

REDAKCE

Aneta Hynková
Jaroslav V. Hynek

SPOLUPRACOVNÍCI

Vojtěch Berger
Štěpán Černý
Veronika Kočová
František Kroužil
Petra Pastirčáková
Madla Rounová
Dominik Zunt

TISK

Josef Sedláček - Sprint servis
Papírenská 25, Praha 6

ADRESA REDAKCE

Protein
YMCA v ČR - ústředí
Na Poříčí 12
115 30 Praha 1
telefon: 224 872 004
e-mail: protein@ymca.cz,
website: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.
Články neprocházejí žádnými korekturami.

Registrační číslo MK ČR E 14324
Uzávěrka: 20. 1. 2006
Uzávěrka příštího čísla: 20. 2. 2006

Young Men's Christian Association

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou anglického názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“.

YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 40 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 29 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to:

Oikumené-Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Krnov, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Open, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava-Poruba, YMCA Polička, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Milí čtenáři,

děkujeme za pozitivní ohlasy na minulé číslo, které se věnovalo vztahu YMCA a sportu - tedy rozvoji tělesné oblasti našich bytostí. Člověk má ale také rozměr duševní, intelektuální, dostal od svého Stvořitele možnost přemýšlet, učit se, ovlivňovat sebe sama i své okolí. Dostal možnost se rozhodovat, dostal vůli něco chtít, o něco usilovat, rozvíjet se, poznávat, růst, pracovat na svém charakteru... Zkrátka dostal příležitost ovlivňovat to, jakým bude člověkem.

A právě toto všechno je symbolizováno druhou stranou trojúhelníku v našem logu YMCA, ve zkratce řečeno - vztah k duši, který je tématem tohoto čísla. Povede si YMCA v jejím rozvoji lépe než v péči o tělo? Soudě podle vašich příspěvků nikoliv. Naštěstí je tu však opět možnost nahlédnout do archivu YMCA a čerpat z něj poučení a inspiraci. Najdete zde přepisy prvorepublikových příspěvků, ale i druhé nahlédnutí do diplomové práce Petra Chlápa. Myslím, že myšlenka sekretáře Ymky jako „novodobého rytíře“ je opravdu velmi zajímavá. Dozvíte se ale také, jaké zahraniční možnosti máme dnes při svém sebezvzdělávání a osobnostním růstu. Dnešní situaci popisuje vlastně jen příspěvek o TenSingu a nutno říci, že v YMCA v minulých letech pouze YMCA DAP systematicky prováděla školení, nepočítáme-li de facto povinné školení vedoucích táborů.

Novou výzvou je spíše pozvánka, i když úvahovitého charakteru, na Fundametkurz. Tento technický, žel cizojazyčný, název byl převzat z jeho předlohy - kurzu, který léta funguje ve švýcarské YMCA. O jeho přenesení do českého prostředí se pokusil malý tým lidí a nyní jej nabízí jako základ (fundament) pro výchovu ymkařských vedoucích a sekretářů. Nejde o žádný experiment, ale o ověřený zahraniční model. Věříme, že jeho realizace přinese své ovoce ve formě nadšených ymkařů, kteří skutečně budou hrdí na to, že jsou členy YMCA. Více si však přečtete v článku, který jistě snadno najdete.

Únorový Protein však přináší i něco mimo hlavní téma. Např. příspěvky od našeho zahraničního dopisovatele v Anglii, který se zastavil nad aktuálním filmem Letopisy Narnie. Myslím, že oba příspěvky stojí za přečtení.

Jak už jistě tušíte, březnové číslo se bude věnovat třetí části ymkařského trojúhelníku - tedy Duchu. Jak se vám daří plnit základní poslání YMCA v této rovině? Nenechávejte si to pro sebe, a buďte svým příspěvkem inspirací pro ostatní. Nezapomeňte, že kdo dává, ten dostává a kdo seje, ten sklízí a blížící se jaro je k setí přímo stvořené...

J. V. Hynek

Hlavní příspěvky

2 Oč se má dnešní mladý člověk opřít?
Emanuel Rádl

4 Duše YMCA
Petr Chlápek

10 Fundamenty, kola-lokový kurz
Mojmír Tichý

11 Učedník dobrého mistra
Miroslav Plecháč

12 Návštěvou u E. T. Setona
Joe First

14 Zločin v VI. patře
Ota Člupek

16 TenSing a duše mladého člověka
František Kroužil

19 Rozhovor s Ksenií Shabanovou
Jaroslav Vojta Hynek a Helena Kosková

20 Ze života hudebních subkultur
Michael Erdinger

23 Zahraničučení
Helena Kosková

24 Kurz Multipl(a)y III
Zdeňka Řezbová

27 Letopisy Narnie
Pablo

a mnoho jiného...

Oč se má dnešní mladý člověk ve světě opřít?

Bylo by snazší vypočítat, oč se člověk ve světě opřít nemá, poněvadž se opíráme skoro o vše, co je kolem nás. Jen třeba pouhá okolnost, že naše okolí od nás něco očekává, jest nám oporou při práci. Nedovedeme si ani dost dobře uvědomit, jakou oporu pro nás znamená domov, rodina, příbuzní. Nahodilé denní drobné události doma nás formují pro celý budoucí život. Dojmy prožité doma jsou dojmy prvními a proto nejsilnějšími.

Dojmy ze školy nejsou již daleko tak silnými. Lidé ovšem nadávají na školu více, než je potřebí, poukazujíce hlavně na to, že škola jim po stránce výchovné ničeho nedala. Myslím, že je to přehnané; ta střední škola nám dala leccos pěkného a vzpomínky na dobré profesory, kamarády, četbu, poznatky jsou nám mnohdy dobrou oporou.

Slýcháváme velmi často, že člověk má být oporou sám sobě. Ale musíme toto spoléhání sama na sebe brát s určitou rezervou. Lidé se dělají daleko silnějšími, než ve skutečnosti jsou. Mnozí, kteří se tváří tvrdě a odhodlaně, jsou, podíváme-li se na ně z blízka, měkkí a slabí. A také kolikrát si nejsme své vlastní slabosti vědomi. Přeceňujeme sebeovládání. Spíš hledíme sebe sama ošidit. Zkusme si slíbit, že budeme denně vstávat v 6 hodin. Uděláme to jednou, po druhé vstaneme o něco později, nakonec toho necháme. Udržíme-li se v tom vstávání přece, je to obyčejně nějaká vnější příčina, která nás k tomu nutí (studium, pracovní hodiny apod.). My pak rádi zapomínáme na toto donucení zvenčí a přikládáme příčinu toho vstávání své silné vůli – šidíme sebe sama.

Jak je potom možno, abychom se dostali životem kupředu, jsme-li tak slabí? Za prvé proto, že musíme. Je kolem nás taková síla, která nás tlačí kupředu, jako nás nese proud lidí v tlačenici. Je to asi tak, jako když rosteme. Nemůžeme to nijak ovlivnit, ale vyvíjíme se tělesně. A také takový nějaký vnitřní hlas je v nás, který nás žene kupředu. Musíme toho vnitřního hlasu poslouchat. Jen tehdy se dostaneme kupředu, dáme-li plnou volnost touze něčeho dosáhnout. Nesmíme tento hlas v sobě zakřikovat. Všichni chceme něčeho dosáhnout. Obyčejně chceme být něčím větším, než povídáme. Který chlapec nechtěl být vynálezcem, geniem, mistrem apod.? Někdo tu touhu živí a prosadí jí cestu, někdo ji zase nechá zarůst sádlem.

Někdo si myslí, že se musí spoléhat jen na vlastní rozum a vůli (resp. lokte). To je velký omyl. Samostatnost lidí se strašně přeceňuje. Ona ta samostatnost sice je, ale je daleko menší, než si myslíme. Myslíme-li si třebas, že v politice znamená všeobecné hlasovací právo to, že každý může politicky projevit svou vůli, jsme na velkém omylu. Říkáme, že se řídíme jen podle svého rozumu. A přece děláme

Emanuel Rádl

FOTO: ARCHIV YMCA

všechno podle druhých lidí, chodíme na schůze, protože tam jsou druzí lidé a pod.

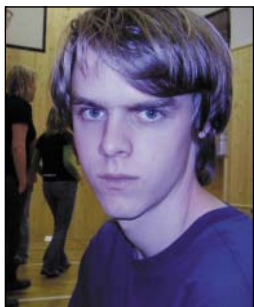
Všichni rádi posloucháme, ba hledáme někoho, koho bychom mohli poslouchat, ale nechceme, aby to bylo vidět, máme rádi pěknou formu, kterou se nám to nařizuje; chtěli bychom, aby naše jednání vypadalo jako projev svobodné vůle. A není na tom nic špatného, není to nikterak projevem nedostatku vlastní vůle a iniciativy. Historie ukazuje, že lidé, kteří uměli poslouchat, to dotáhli velmi daleko v samostatnosti. Plato poslouchal a následoval Sokrata, Aristoteles byl do svého 40. roku v učení u Sokrata, a přece to byli filosofové velmi samostatní. Mám zde na mysli poslouchání nenucené, ale spíše jakési odevzdání. Učení, která vedla lidi k tomu, aby odmítli jakoukoliv zákonitost nad sebou a poslušnost, sama sebe vyvracela. (Max Stirner: Der Einzige und sein Eigenes: člověk nemá poslouchat nikoho než sebe sama.)

My se o společnost opřít musíme. Můžeme na ni zanevřít, nadávat jí jak chceme, a nakonec si přece musíme k ní přijít

(Pokračování na straně 9.)

2 otázky pro současné ymkaře...

1. Čím by mohla YMCA pomoci mladým lidem k lepšímu uplatnění ve společnosti?
2. Jakou konkrétní formou?

Štěpán Černý, YMCA Praha & YMCA DAP:

1. Důrazem na osobní odpovědnost ke společnosti i ke svému životnímu prostředí, na význam každého jednoho člověka pro dobré fungování našeho světa.

2. To mě fakt nenapadá, třeba unikátními programy práce s mladými lidmi, zapojováním

mladých lidí do chodu organizace již od teenagerského věku, samospráva různých kroužků a klubů...

Vojtěch Berger, YMCA Praha:

1. YMCA už jim pomáhá. Když někdo napíše do přihlášky na vysokou školu nebo do životopisu do zaměstnání, že působil jako dobrovolník v organizaci YMCA, rozhodně mu to pomůže. Je to ale zatím jen kvůli slovu „dobrovolnictví“, ne kvůli tomu, že to bylo právě v Ymce. Ukolím YMCA do budoucna je, aby to bylo naopak, čili aby se mladí

lidé, kteří Ymkou prošli, později uplatnili právě proto, že byli v YMCA.

2. Šanci na uplatnění mají lidé s všeobecným přehledem i odbornými znalostmi. To všechno by YMCA měla u svých členů rozvíjet. Nejen organizovat vzdělávací školení a semináře, ale třeba i dělat prostá neformální setkání mladých členů s ymkařskými seniory. Mládež se tak dozví nejen o historii YMCA, ale i o spoustě jiných zajímavých věcí, dostane motivaci dál se vzdělávat, číst, zajímat se o to, co se kolem ní děje. A to jen prostým příkladem svých starších ymkařských kolegů. Nepodceňujme to, v Ymce je hodně inteligentních lidí :-)

Helena Najbrtová, YMCA Brno:

1. Životem ve společenství – v odosobněném světě je nutný pocit sounáležitosti a ten by YMCA měla pěstovat.

Názorovou tolerancí – a to v náboženské i osobní rovině – poznáváním názorů druhých se obohacujeme a vnímáme svět komplexněji.

Podporou přirozené hravosti – člověk by se měl udržovat hravý do pozdních let, podporuje to kreativitu i v myšlení a to je pro společnost zajisté přínosné.

Mezinárodními vztahy – poznáváním jiných kultur, zlepšením jazykových znalostí a navázáním nových vztahů, a to na společném ymkařském základu.

Podporou „tradičních“ hodnot v dobrém slova smyslu – nikdy se neztratí, jsme-li pravdomluvní, čestní, zásadoví, nebojíme se a nekrademe.

2. Podporou jednotlivých aktivit – materiálně, organizačně, duchovně.

Ymkařská setkávání – v rámci jednotlivých KČ i v rámci YMCA v ČR – viz plánované jarní Moravské prase (Moravské pracovní setkání).

Vydavatelská činnost zaměřená na mládež – např. Protein!

Pobyty pro mládež – se sportovním a duchovním zaměřením – vodáci, lyžaři, házenkáři aj. či zahraniční výměnné pobyty.

Michael Erdinger, YMCA DAP:

1. Pomocí rozvoje identity jednotlivce. K ujasnění si svého místa ve společnosti a ke zformování vlastní osobnosti.

2. Přenášením dílčí zodpovědnosti, vzděláváním, podporou a „asistencí“ u rozvoje člověka.

ANKETA 02/2006

Trojúhelník loga YMCA symbolizuje harmonii těla, duše a Ducha. Která oblast je podle vás nejvíce opomíjená?

Tělo	 (12 hl.)
Duše	 (11 hl.)
Duch	 (21 hl.)
Je to vyvážené	 (8 hl.)
Nedokáži posoudit	 (12 hl.)

Celkem hlasovalo: 64

Zdroj: www.protein.ymca.cz

TÉMY

FOTO: ARCHIV YMCA

Sekretář YMCA – novodobý rytíř

Je zcela jasné, že z pouhé materiální zajištěnosti (USA) nemohl pramenit tak zásadní úspěch této organizace u nás. Sokol měl mnohem větší členskou základnu, ale přesto nedosahoval takových dílčích úspěchů na poli myšlenkovém a výchovném.¹

Jakákoliv organizace dokáže dosáhnout svých cílů pouze na základě osobních kvalit svých vůdčích osobností. Za úspěchem organizace YMCA byly silné osobnosti, které dokázala soustředit a aktivizovat k činné službě, a kvalitní know-how, které se po mnoha letech zkušeností s úspěchem zavedlo také u nás. YMCA byla vnímána jako klub profesionálů.

Základem celé organizace a její práce byli speciálně proškolení a osvědčení sekretáři. Jedině sekretáři byli (spolu s kvalitním know-how) tou největší předností Ymky, jelikož přijela do země elita sekretářů z USA. Také oni samotní byli produktem výchovy v Ymce. Na jejich vlastní výchovu se kladl zvláštní důraz. Měli být reprezentanty práce a garanty budoucnosti pracně vybudované organizace. Byli to univerzální vojáci ve službě organizace, která jim krom společenské prestiže (často daleko od domova) nemohla nabídnout vůbec tolik, kolik by si zasloužili.

Každý sekretář byl vybírán z řad osvědčených dobrovolníků, kteří byli ochotni pracovat bez nároku na odměnu velmi kvalitně a chápali základní ideu celé práce v hnutí. V neposlední řadě se museli prokázat určitými vůdčími schopnostmi, které byly zřejmé. Takoví často stáli po boku sekretářů jako jejich „pravá ruka“. Pak byli pozváni sekretáři ke školení, které trvalo tři měsíce.² V kurzu získávali budoucí sekretáři nejen vědomosti, ale byli učeni také určitému životnímu stylu a chování. Adept na post sekretáře Ymky musel být člověk s dobrými referencemi, schopný, vzdělaný, iniciativní a v soukromém životě mravně bezúhonný, požívající ve svém okolí velké úcty a důvěry, aby i jeho jméno bylo pro Ymku dobrou reklamou.

Vedle obsáhlé látky z moderní vědy psychologie se také ve speciálních kurzech učili vést diskuse, hrát sportovní hry, vést účetnictví a administrativní agendu svěřeného jim majetku. V tehdejší době se jednalo o styl, který v našich poměrech neměl obdoby. Není divu, že kdo prošel podobným školením, mohl zakusit, jaké to je být veden. Důraz na vedení k osobnostnímu růstu byl tím silnější, čím silnější byly mezi sekretáři individuality. Ode všech se požadovala znalost angličtiny, popř. dalšího jazyka. Pro vyšší i střední funkce se pak vyžadovalo vysokoškolské vzdělání. Takovým sekretářům pak umožňovala ústřední kancelář Ymky

pracovní stáže ve Spojených státech, Ženevě či jiných významných ymkařských školících centrech, aby tam studovali a nabírali zkušenosti. Tímto kvalitním výcvikovým zázemím se Ymka rovněž nedala srovnávat s žádnou jinou organizací na světě.³ Američtí sekretáři byli vnímáni jako vyslanci, kteří byli zase po určité době vystřídáni a posláni i s rodinami zpět do USA.

Když je řeč o prestiži sekretáře Ymky, není bez zajímavosti zmínit také platové ohodnocení, které se v průměru pohybovalo okolo 2 500 až 3 200 Kč, ale mohlo být také vyšší. Plat byl odstupňován a po určitých letech se zvyšoval.⁴ Byl za první republiky podle počtu odpracovaných let na úrovni srovnatelné se středoškolským až vysokoškolským profesorem. Dá se tedy říci, že toto ohodnocení nebylo zcela zanedbatelné. Společenská prestiž spolu s vyšším životním standardem posilovaly pocit zodpovědnosti za vykonané dílo. Američtí sekretáři si v prvních letech mohli skutečně dobře vybírat, zájem o tuto práci byl vysoký.

„Ti jedinci, kteří prošli její výchovou, vždy pociťovali závrať, měli-li jakkoliv vystoupit proti elementárním humanistickým zásadám. Absolutní většina z nich ani v následujících těžkých historických zkouškách se nekompromitovala antihumanistickým jednáním.“⁵

Vůdcovství

Nejsilnější myšlenkou pak realizovanou ymkařskou výchovou byl tzv. princip vůdcovský. Americká YMCA jej považovala za to nejcennější, co Evropě přinesla. Proto byl takový důraz kladen na osoby sekretářů, kteří byli v postavení vůdců skupin, které vedli. Byl ztělesněním ymkařských ideálů, ke kterým měl moc strhnout své svěřence i přátele z Ymky.

Vychovatelé (chlapecké kluby) – sekretáři stavěli úmyslně před oči mladým chlapcům velké osobnosti dějin, aby je učí-

Vojenský domov YMCA (asi 1919)

FOTO: ARCHIV YMCA

nili hodné následování. Na druhou stranu je třeba říci, že se tak dělo i za cenu častého přecenění mravních kvalit, které byly až nadlidské, a byly proto úmyslně idealizovány. Hrdinou byl pochopitelně takový člověk, který výrazně převyšoval svými povahovými vlastnostmi a činy všední průměr lidí kolem sebe. Zároveň byla ale vyzdvihována obětavost k službě určité ideji, ke které došel teprve po určitém vnitřním zápase. Hrdinou tedy nemohl být žádný bezchybný „superman“, ale současný reálný člověk.

Oproti jiným mládežnickým hnutím té doby (nacisté, Volná myšlenka apod.) to tedy nesměl být člověk, který je hnán nějakou pudovou silou přírodní, ale člověk, který musel pro své přesvědčení nejprve projít vnitřní krizí a bojem se sebou samým, než se pro určitou myšlenku obětoval. Nevynášela se oddanost, čest a věrnost jako taková, ale především schopnost hledat a střežit své osobní poslání ve světě. Tento až mytický obraz ale přitom dovedně sekretáři dokázali navléct na evangelijní zvěst o Kristu. Ve vztahu k dnešku pak můžeme tento mýtus sledovat nadále z velké části v americké kinematografii. Mesiašský model hrdiny je nepřehlédnutelný a jeho vůdcovské pověření je stále tématem dneška. Postmodernistická kritika pak neuznává žádného vůdce, který neprošel „peklem“ pochyb a kritiky vůči sobě samotnému. Také v tomto byli Ymkaři poměrně progresivní silou. Autority nebyly postaveny před oči podle náhodného klíče, ale šlo o osvědčené osobnosti, které byly uznávány okolím.

Proto nepřekvapuje ani to, že se staly ve 30. letech velmi populární přednáškové cykly „Úspěšný život mladého muže“, do kterých přispěl osobně přednáškami také tehdejší ministr zahraničí a aktivní ymkař dr. Edvard Beneš, na což po letech rádi vzpomínají účastníci těchto přednášek v době Benešova prezidentování. Také představitelé Ymky se na toto často ve vztahu k Benešovi odvolávali, především po válce, kdy hledali podporu právě u prezidenta, který byl jimi stále považován za ymkaře tělem i duší.

Vzorem takového hrdiny hodného skutečného následování byl, jak dokládají brožury tištěné Ymkou pro účely chlapeckého oddělení, první prezident Masaryk. Jeho životní růst byl vykládán jako cílevědomé zrání k zodpovědnosti a síle individua pod zorným úhlem věčnosti. Cílem bylo pracovat na svém silném charakteru. Byl to svým způsobem návrat k ideálu rytířskosti a gentlemanství. Chlapcům se předkládal seznam vybrané literatury⁶ na toto téma. Mezi prvními v seznamu pak stály Čapkovy Hovory s T. G. Masarykem. Pro tyto účely byly pro chlapecká oddělení tištěny speciální brožury, které pokládaly chlapcům otázky a přímo naváděly ke konkrétním odpovědím.

John R. Mott, gen. sekretář Světové aliance YMCA a pozdější nositel Nobelovy ceny za mír (1946), u prezidenta Edvarda Beneše v roce 1938.

FOTO: ARCHIV YMCA

Již na těchto příkladech je zřejmé, jak se rodící teorie amerického snu o úspěchu prosazovala i u nás prostřednictvím československé Ymky. Bylo to „evangelium úspěchu“, které bylo podáváno v jednoduchých návodech, jak na to do té doby nebyli naši občané vůbec zvyklí. Příručková metoda se prostřednictvím nejrůznějších spolků rozšířila právě pod tlakem nových metod přicházejících ze západu. YMCA toto know-how dokázala využívat dokonale. Přitom se ale nedá říci, že by se před oči stavěly osoby z majetkově zajištěných rodin. Spíše budí pozornost, jak rovnostářsky a se zájmem o otázku sociální měla výchova působit na chlapce z bohatších rodin.

Oponenti YMCA

Světová YMCA potvrzovala do čela národních Ymek vždy domácí činitele, aby nebyla veřejností vnímána jako importovaná organizace, ale jako domácí. I tak se jí to ale za celou dobu své existence v době první republiky a po válce zcela nepodařilo. Především v prvních letech naší národní samostatnosti byla YMCA opovržlivě označována za cizáckou, importovanou, nenárodní, kosmopolitní, americkou a málo národně uvědomělou. U veřejnosti, která většinou nepřišla s idejemi světovými do kontaktu, YMCA nepoživala velké důvěry. Jak v parlamentu, tak v tisku jsou dodnes stopy po hysterickém strachu z odnárodnění mladé generace.

Tyto hlasy pocházely z jedné určité společenské vrstvy, kterou Šiklová označila za maloburžoazní vrstvu,⁷ a dále se proti moderní podobě křesťanství, jak jej intenzivně propagovala YMCA, vyslovovala strana katolické inteligence a žurnalistů (včetně Ferdinanda Peroutky). Vedle katolíků a maloměstských nacionalistů YMCA nebyla sympatickou organizací ani

pro komunistickou a zčásti sociálnědemokratickou inteligenci.⁸ Katolické stanovisko však bylo do jisté míry oprávněné. YMCA sice deklarovala nekonfesijnost a otevřenost, zcela nepokrytě však reprezentovala (importovala) protestantský směr křesťanství, včetně importovaného personalismu, kterému zpočátku nepřišli na chuť ani naši protestanti (včetně J. L. Hromádky, B. Jerieho).

Naopak nejvíce byla její činnost vnímána a také podporována ze strany křesťansky a demokraticky (prozápadne) orientovanou vrstvou podnikatelů, inteligence a zčásti také „velkoburžoazie“. Jejimi patrony ve všech městech byla ta část obyvatelstva, kterou obvykle označujeme za „místní inteligenci a honoraci“⁹ bez negativního předznamenání.¹⁰

Personální obsazení

Československou Ymkou prošlo obrovské množství významných osobností. Svou roli v tom sehrálo také to, že do výborů místních sdružení a odboček byli vždy záměrně voleni a doplňováni zástupci všech společenských a sociálních kruhů. Tento americký model se snažili američtí sekretáři přinést od začátku. Snažili se tím zabránit nařčení Ymky z elitářství. Leč organizace takových cílů, jaké si předsevzala Ymka ve svém programu, by to bez skutečných elit nezvládla. Přesto to měly být podle vnitřních směrnic amerických sekretářů „elity“ napříč všemi rozdílnými skupinami obyvatelstva. Zvláště výrazně se tento trend projevil na složení prvního Ústředního výboru Ymky v Československu v roce 1920. Byly v něm důsledně zastoupeny všechny národnosti (Češi, Slováci, Maďaři, Němci i zástupci Židů, Rusínů...¹¹), zrovna tak jako všechny profese (univerzitní profesori, učitelé, účetní, továrníci, senátoři, poslanci, důstojníci, duchovní, podnikatelé,

sportovci, velvyslanci apod.).

S politickou orientací to bylo již mírně vyhraněnější. S politickým programem Ymka nechtěla nikdy vystoupit, jelikož se chtěla vždy přísně držet pravidla apolitičnosti (viz propagační letáky „Co je a co chce YMCA?“). Tzv. apolitičnost měla zaručit to, aby byla považována celou společností za reprezentantku hybné společenské síly nemající žádný vztah k politickým kruhům. Toto pravidlo však dostávalo mírné trhliny již od začátku, jelikož to byla právě Ymka, která se současně deklarovala jako dědička českých tradic nejen protestantských a reformačních, ale také Masarykových.

Pakliže bychom měli vyzdvihnout z československé Ymky některé osobnosti, bylo by třeba určit, z jakého úhlu pohledu byli tito lidé výrazní. V čele československé Ymky stáli nejvýrazněji především: Emanuel Rádl jako nejvýznamnější postava hnutí, dále J. L. Hromádka, V. Havel st., J. B. Kozák, J. Šimsa, A. Lukl, J. Teindl, F. Velkoborský, V. Velkoborský, J. Laichter, J. First,¹² J. Apl.¹³

Sociální složení členů

Velkou předností Ymky bylo to, že si přes svou orientaci na střední až vyšší třídu zachovala značně kritické rysy v socio-politických otázkách a nikdy nepodlehla ani pravicové, ani ryze levicové orientaci, jak se tomu stávalo u jiných organizací, které se radikalizovaly s nástupem hospodářské krize či fašismu v Německu. Kritická zůstávala jak vůči mezinárodnímu vývoji, tak zcela otevřeně také vůči politice domácí, za což byla značně kritizována také z řad církevních představitelů. To byla rozhodně velká devíza, která se dá přičíst jednak křesťanským intelektuálům z Akademické Ymky, jednak ale humanistům (rovněž křesťanským) Ymky s Rádlem v čele.

Je také otázkou, jestli se o to také YMCA kdy snažila, jelikož mám za to, že jejím cílem nebylo zasáhnout prostého člověka, ale typického hledače ideálů vyšších – humanitních, jak je reprezentoval směr Masarykův. O většinového obyvatele Československa se ucházely jiné organizace, které nabízely jednoduchou ideu, kterou mohl každý přijmout (Sokol, Orel, DTJ aj.).

V přístupu k Ymce jako výchovné organizaci se ale nevyhneme pocitu, že se zaměřovala ve svém působení na určitou společenskou třídu. Jakkoliv se snažila tato organizace vystupovat před veřejností jako ce-

Lawrence E. D. Aplin, amer. sekretář YMCA, hovoří se studentem v YMCA Praha. FOTO: ARCHIV YMCA

Edvard Beneš v YMCA Praha v roce 1929 při příležitosti zakončení kurzu „Cesta k úspěšnému životu“.

FOTO: ARCHIV YMCA

lospolečenská síla, ve skutečnosti tomu tak nebylo. Služby, které Ymka poskytovala, byly z určité části komerční (ubytovna, sportoviště, chlapecké kluby, jazykové a jiné kurzy, tábory aj.) a poplatky, které vybírala za své služby nebyly nižším sociálním vrstvám v žádném případě dostupné v takové míře jako např. v Sokolu. Tomu se ale na druhou stranu nelze divit, jelikož standard, který nabízela YMCA, byl bezkonkurenční.

YMCA zde byla pro střední a vyšší vrstvu záměrně, poskytovala pravidelný příjem pro aktivity, na kterých Ymce záleželo především – výchově mladé generace. Přestože byla mnohými lidmi vnímána spíše jako sportovní organizace s perfektním servisem, byla to organizace výchovná, která si předsevzala působit na celou společnost po stránce mravní. Ymkaři ale neváhali být také otevřeně kritiky sociálních poměrů u nás. O tom svědčí osobní dopis Masarykovi, ve kterém jej žádají o změnu. Otřesnou sociální situaci z roku 1932, kdy se při demonstracích nespokojených dělníků střílelo do davů, pravděpodobně státní správa nezvládla natolik, že také představitelé AY intervnují formou dopisu samotnému T. G. Masarykovi, aby tak apelovali na zachování humanitního charakteru správy občanské společnosti.¹⁴

Zásadovými postoji v otázce sociální si YMCA ještě více získávala pozornost a obdiv především u mladých mužů, ke kterým byla idea vůdcovství směřovaná, ale i u mladých žen, které cítily svou možnost aktivně působit ve společnosti. Křesťanství podávané Ymkou jim to umožňovalo tím spíše, že mezi vůdčími osobnostmi, především Akademické Ymky, byly ženy typu Komárkové, Šaškové, Kavinové či Ječmenové aj.

Křesťanství ve Velké Ymce

Příliš zdůrazňovaná tolerance aplikovaná při výchově

v Ymce se stala zdrojem mnoha nepochopení ze strany církevních autorit a věřících, jelikož se jim zdála být práce YMCA příliš málo křesťanská (vyznavačsky), ale spíše konfesně rozbředlá, a tudíž neurčitá. V době vyhraňujících se konfesí v novém státě to bylo nedostatkem v očích tradičních věřících. Jiným působilo rozpaky to, že YMCA nebyla nijak zařaditelná. Přesto se dá s přehledem říci, že platila všeobecně za organizaci hlásící se k protestantské tradici a v jejím rámci se také vždy dobře pohybovala. Ke katolictví a pravoslaví, stejně jako k církvi Československé se nikdy neobrátila zády a naopak usilovala o integraci jejich členů do svých řad (viz ojedinělá spolupráce v rámci SČME s mládežnickými aktivitami s Ymkou do roku 1939). Otázkou zůstává, zda po opětovném začlenění práce SČME do struktur ČCE zůstaly svazy jiných církví (baptisté, Československá církev, metodisté aj.) stále při Ymce, nebo zda tím automaticky přerušily kontakt s Ymkou.

Naprostou většinu SČME tvořili členové ČCE.

Byla to YMCA, která k nám náhle a velmi prudce importovala křesťanství jiného druhu. Křesťanství, které se nekrčí v koutě pod pádnými argumenty vědy, selháními církví a životních zkoušek. Díky americkým sekretářům do českého prostředí proniká sebevědomé křesťanství, které se za nic nestydí, a naopak nabízí potřebnou důvěru celé společnosti. YMCA se u nás šířila velmi rychle díky oficiální i neoficiální podpoře Ymek z USA a také naší vlády, která Ymku pozvala a vyslovila jí ústy TGM svou podporu. Vlády Československa tak činily až do roku 1948.

Petr Chlápek

(Převzato z diplomové práce autora YMCA a její význam pro českou společnost, ved. práce: prof. PhDr. N. Řejchrtová, Katedra církevních dějin ETF UK, Praha 2004, s. 87–99.)

Poznámky:

¹ Ačkoliv je to relativní, vzhledem k tomu, že Sokol byl především tělocvičnou jednotou a neměl tak široký programový záběr jako YMCA.

² První takové u nás proběhlo v letních měsících v Olomouci roku 1922 a školilo tam 9 amer. sekretářů (vedl ostřílený P. M. G. Allen).

³ Nehledě na takové věci jako penzijní fond všech pracovníků a vlastní fond zdravotního pojištění, které nebylo standardem v nestátních organizacích. Dnes je takovým výcvikovým centrem v Evropě anglický Lakeside a u nás se pracuje na podobném v Masarykově táboře (Soběšín).

⁴ V SÚA (dnes Národní archiv – pozn. red.), fond YMCA, Praha, 1/22, je uveden nástupní plat našeho sekretáře v roce 1920 1 300 Kč, po třech letech pak 2 020 Kč a po patnácti letech 3 400 Kč (+

valorizace). Další naznačují vzpomínky Jaroslava Šimsy, který ve svých dopisech rodině a manželce Marii naštiňuje, jaké životní úrovně si dopřával před svým zatčením (viz Šimsa, J., *Uzkost a naděje*, YMCA v nakl. EMAN, Benešov, 2. dopl. vydání, 2003, ISBN 80-86211-31-2).

⁵ Viz Šiklová, J., *Československá Ymka*, FF UK, Praha 1966, s. 59. (Dosud nepublikováno, částečně otištěno v *Křesťanské revue*, dostupné též prezenčně v knihovně ETF UK, sign. CD – M01.)

⁶ K. Čapek, *Hovory s T. G. Masarykem*; H. Ford, *Můj život a dílo*; J. Herben, *Chudý chlapec, který se proslavil*; R. Amundsen, *Amundsen objevitel*; S. Lewis, *Arrowsmith*; S. K. Boltonová, *Chudí hoši, kteří se proslavili*; F. Písecký, *Generál M. R. Štefánik*; T. G. Masaryk, K. Havlíček aj. (Seznam převzat z Šiklová, J., *Československá Ymka*.)

⁷ Tamtéž, s. 58.

⁸ Tamtéž.

⁹ Tamtéž.

¹⁰ Viz „Zpráva o sociálně výchovné činnosti Ymka v roce 1928“ (SÚA, fond YMCA, Praha, 1/4.) V této zprávě je uvedeno také složení Ymky podle povolání členů. Další ucelené informace jsou v časopise YMCA, 1923, s. 58 (Praha), YMCA, 1924, s. 108 (Bratislava).

¹¹ Rusů a Ukrajinců z velmi početné imigrantské skupiny, která se u nás ocitla po světové válce a představovala výraznou skupinu.

¹² Převážně přezdívaný jako Joe First (táborový sekretář, přítel Setonův – Woodcraft).

¹³ V prvních letech se psal jako Appel, což bylo způsobeno chybným zápisem v matrice. Matrikář v Německu jej „omylem poněmčil“. Další významní členové jsou uvedeni v jiné části této práce. Jelikož měla YMCA velký počet osobností, vynikly především ty vůdcovské (např. mučedníci nacismu J. Valenta, R. Mareš aj.)

¹⁴ “Vážený pane presidente, pod tíhou fakta, že po Duchcovu, Radotínu, Košutech a Frývaldovu byli opět ve jménu klidu, pořádku a hájení zákonů zabiti další 2 lidé, a v nesnázi, ke komu – jakožto nepolitické křesťanské studentské sdružení – se obrátit s důvěrou v prozíravou správu lidských životů naší republiky, zasíláme Vám, upřímně vážený pane presidente, nepolitický, opravdově demokratický a křesťanský dotaz, není-li pro ministerstvo vnitra po zkušenostech z poslední doby vskutku jiné cesty k udržení pořádku a pro ostatní spoluodpovědnou vládu jiné pravé síly pro řešení existenční otázky ohroženého dělnictva než smrtících represálií. Cítíme, pane presidente, že na Vás neméně než na nás dolehla ne snad politická interpretace událostí v severočeském revíru, ale prostý otrásající fakt zabitých spoluobčanů. Věříme však, že stejně jako jste se dal informovat ve věci týrání vojáků a nalezl jste poučení a prostředek proti zvrácenému pojmání vojenské kázně, takže i v tomto občanském pracovním poli stane se Vaší účinnou účastí humanitní program zřejmým úkolem a skutečností naší odpovědné vlády a jejích výkonných orgánů. V upřímné a pracovně oddané účte za výkonný výbor Akademické YMCA Dr. František Laichter, Dr. J. L. Hromádka (t. č. předseda) v. r.” (viz Archiv KPR, D3074/32.)

Oč se má dnešní mladý člověk ve světě opřít?

(Dokončení ze strany 2.)

řící o práci. Nemůžeme udělat kroku, aniž bychom nezavádili o zákon (řeč má své zákony, myšlení, matematika rozdělení času, prostoru atd.) Závisíme od spousty věcí, které jsme sami neudělali – jak potom můžeme mluvit o nezávislosti?

A přece jsou v životě okamžiky, kdy se neopíráme o nic a o nikoho. Je arci těchto okamžiků v životě málo, ale jsou. Ve velkých chvílích životního rozhodnutí stojíme úplně sami. My ovšem velmi často jsme svědky toho, že rozhodne-li se člověk pro něco úplně sám, nepochodí vždy dobře. Ale řekl bych, že i v takovém případě člověka blaží myšlenka, že pro to a ono se rozhodl úplně sám. Taková chvíle úplné osamocení nás zastihne, potká-li nás nějaké velké štěstí. Tu bývá těžké vyprávět o tom štěstí jinému a obvykle, prožíváme-li něco velmi krásného, nechce se nám o tom druhému vyprávět a pouštět jej do své zahrádky štěstí.

Mnozí z nás trpí přílišnou důvěřivostí v sebe sama. Přílišná sebedůvěra není zdravá. Naopak lidé jemnějšího ducha bývají v mládí ve velkých pochybnostech o sobě. Jsou kritičtí sami k sobě. Mají pochybnosti právě proto, že vidí úkoly, které mají před sebou, a znají jejich závažnost. Právě to může být znamením, že v takovém mladém člověku jest velká síla. Člověk, který svého poslání nevidí, nemá ničeho, co jej trápilo nebo uvádělo v pochybnosti.

Říká se, že největší naší oporou má být Bůh. Náš vztah a představa o Bohu bývá ovšem někdy velmi podivná. Vykládá se nám třeba, že se k Bohu nutno modlit o vše, a tak my se modlíme, aby se nám urodilo, abychom dostali místo u státu s jednoduchou frekvencí a pod. To je velmi pochybené, nerealistické opírání o Boha. O Boha se musíme opírat jako třebaš o podlahu. Musí být mezi námi, musí být skutečnost, se kterou počítáme, jako se vším, co je kolem nás. Musíme mu důvěřovat, jako věříme svým rodičům. Pochopíme-li, že to nejsme my, kteří můžeme existovat sami od sebe, ale že se musíme stále opírat o všechno, co je kolem nás, o celý svět, tu vlastně spoléháme na Boha. To spoléhání ovšem nevypadá tak, že se všechno za nás udělá. Musíme se namáhat sami. A v naší námaze nám Bůh podá pomocnou ruku. Bez té ruky, která nás povede, se nehne s místa. Musíme doufat, že nám druzí pomohou.

Je spousta věcí kolem nás, na které nestačíme. Nemůžeme všechno ovládnout. Jsme tak nedostateční, že ovládneme jen kousíček svého života a to ještě špatně. Proto dělejme dobře to, co umíme, a ostatní nechme udělat Pána Boha.

Spíše bychom měli dokazovat, že se člověk opřít má, než abychom mluvili o tom, oč se má opřít. Jsou lidé a věci silnější než my a my se o ně musíme opírat, abychom sami byli dosti silní. Jsme-li sami dosti silní, mohou se také druzí opřít o nás.

Emanuel Rádl

(Výtah z přednášky proslovené v pražské YMCA 15. 3. 1934; uložen v archivu YMCA v Praze, Na Poříčí 12.)

FUNDAMENTY

KOLA-LOKOVÝ KURZ PRO OPRAVDOVÉ YMKAŘE

Začátkem ledna jsem dostal do mailové schránky na jednu asi šest pozvánek na různá školení. Přiznám se, že jsem je dodnes neotevřel. A tak se ptám sám sebe, je to normální – nerad se školím a přitom organizuji školení pro jiné? Jaká by musela být pozvánka, aby mě zaujala a jaká témata by přitáhla moji pozornost?

Není snadné najít odpověď, ale přesto se pokusím pozvat vás na školení, které nově rozbíháme v Ymce (zatím se pracovně jmenuje Fundamenty), a přesvědčit vás, že právě vy ho potřebujete.

Proč se školit a vzdělávat v Ymce?

Od té doby, co jsme provedli decentralizaci a restrukturalizaci v Ymce, se naše programy, zaměření a cíle začínají rozcházet do různých stran. Některé Ymky si úplně jedou „na vlastní triko“, někteří kopírují programy jiných sdružení a každý si nějak po svém hledá tu svoji cestu. Ale YMCA má svou 160letou tradici, jasné poslání a cíle.

Programovou pestrost můžeme chápat jako pozitivum našeho sdružení, ale přesto bychom měli dbát na některé společné a spojující prvky naší práce, aby i pro lidi „zvenku“ byla naše organizace jasná a čitelná.

Pokud tedy pracujete v Ymce, záleží vám na jejím osudu a současně byste nechtěli, aby vaše úsilí vycházelo nazmar, asi byste měli přemýšlet o potřebě vyškolení se, a to pracovníky Ymky, kteří danou problematiku znají již ze své mnoholeté zkušenosti.

Pro koho je určeno?

Tak jako Kola-loka dávala výjimečné schopnosti správnému pistolníkovi v Limonádovém Joeovi, tak naše Fundamenty vyzbrojí všechny správné Ymkaře. Toto školení je určeno jako základní (vstupní) kurz pro každého činného člena – tedy pro mladého člověka, který chce něco dělat pro jiné, věnovat svůj volný čas jako dobrovolník, každému vedoucímu pracujícímu s dětmi a mladými lidmi.

Co nabízí?

Školení nabízí široké spektrum témat a ke každému z nich by se dal udělat samostatný kurz. Proto jen vyberu pár z nich.

- Jak zvládnout komunikaci, krize a konflikty
- Jak připravit dobrý program, základy týmové práce
- Plánování, strategický plán YMCA
 - Životní styl, myšlení moderního člověka, subkultury

„Kdo chce správný ymkař být, musí Fundamenty mít.“

- Víra jako životní styl
- Osobnostní profil
- YMCA – historie a současnost, vize, poslání
- Dobrovolnictví – jak motivovat, péče o dobrovolníky

Program je nabitý a natlačený do 7 dnů. Ale nebojte se, nebudeme jen sedět a poslouchat přednášky. Jde právě naopak o společný prožitek, aktivní účast, inspiraci, vzájemné poznání a obohacení se. Do značné míry bude kurz tak dobrý, jak skvělí lidé se tam sejdou. Takže vidíš, milý ymkaři, je to právě pro tebe.

A nakonec termíny a jak se přihlásit?

V letošním roce se Fundamenty uskuteční pravděpodobně dvakrát. První termín je jistý, zvolili jsme začátek května, tedy 6.–14. 5. 2006, a školení bude určeno hlavně profesionálním pracovníkům sdružení (ale je otevřeno i pro neprofesionály). Druhý termín je koncem prázdnin, kdy už většina táborů a pobytů je za námi a je ještě čas na načerpání nových sil a informací. Zájemci hlase se jednoduše u Vojty.

Pozor! Cena školení je dosud v jednání, ale doufejme, že bude téměř symbolická. Záleží na vyjednání dotací z různých zdrojů. V každém případě o ní budete informováni co nejdříve. Ve svých časových plánech si však místo určitě rezervujte, tento pobyt se vám jistě vyplatí.

Všechny další a podrobnější informace zašleme přihlášeným. Své dotazy adresujte na známou mailovou adresu vojta@ym-ca.cz. Tešíme se na vás.

*Za realizační tým
Mojmír Tichý*

Učedník dobrého mistra

In memoriam redaktora Křesťanské revue Jaroslava Šimsy (1900–1945)

Na případu Platonově se ukazuje, jak lidé, kteří dosáhli skutečné velikosti a samostatnosti, byli po dlouhou dobu pouhými oddanými, často až otrocky závislými a napodobujícími žáky svých vynikajících učitelů. V této skutečnosti je zachycen duchovní zákon, který lidová moudrost vyjádřila dvěma příslovími: „Vrána k vráně sedá“ a „Kdo se nenaučil poslouchat, nebude umět poroučet.“ Mladý člověk vstupující do života nemá zdánlivě jiné touhy, než prohánět se svobodně po lovišti života. Ale jestliže zvětří „vysokou“, pak se jako lovec zastaví a spatří konečně bytost, jež je hodna jeho zájmu a obdivu, neváhá ani okamžik, aby se jí přiblížil. Usedá u jejích nohou a jestliže jí smí v hloubi duše pozdravit heslem: „Jsme jedné krve ty a já“ – je o jeho životě rozhodnuto. Jakmile i rozum přitakal, touha dát se vést a pomáhat převyšší všechno ostatní a svobodný kozák vstupuje rád a ochotně do služby a činí dobrovolný slib: „Pane, půjdu za tebou, kam se kolí obrátíš!“ (Lk 9,57), „lid tvůj, lid můj a Bůh tvůj, Bůh můj.“ (Rut 1,16.)

Věrný žák

Nemohl bych říci, kde jsem se poprvé setkal s Jaroslavem Šimsou. Bylo to jistě na podzim r. 1919, kdy jsme se společně dali zapsat na filosofickou fakultu pražskou, pravděpodobně v Kulichově domě na jedné z prvních přednášek prof. Emanuela Rádla. Bylo tomu tehdy tak, že určitá skupina studentů chodila za profesorem Rádlem nejen do universitní posluchárny, nýbrž i všude tam, kde on veřejně vystupoval na fóru osvětovém, politickém a církevním. Pokud vím, nikdy mezi námi nechyběl o rok starší Miloslav Trapl a Jaroslav Šimsa. Nutně jsme se seznámili. Šimsa byl z nás nejměnější, protože byl Pražák a zůstával u nohou našeho společného učitele i v době, kdy jsme my odjížděli na svátky a zůstal s ním pohromadě, i když my dva jsme po dokončených studiích nastoupili místa středoškolských učitelů na venkově. Nad to se mu přiblížil již v prvních letech našich studií jako spolupracovník, který mu pomáhal při věcech tisku. Byly to krásné chvíle a ani se nedivím tomu, že když „Česká mysl“ (r. XXIX, č. 5–6) vydala r. 1933 sborník k Rádlovým šedesátinám, nevěděli jsme s dr. Traplem, pozdějším profesorem Univerzity Palackého, nic lepšího, než napsat vzpomínky na tato leta. Nikdy nepřestanu litovat, že tato okolnost asi způsobila,

že přítel Šimsa, který byl k tomu především povolán, neznamenal tam tehdy o svém vztahu k prof. Rádlovi ani řádky, nýbrž zapřev sebe sama, vyjádřil svou oddanost k svému učiteli tím, že na dvaadvaceti stránkách pečlivě sestavil bibliografii Rádlových spisů a článků a překvapil nás mimo jiné zjištěním, že základní spis z prvního období Rádlova „Dějiny biologických teorií“ byl z německého vydání přeložen nejen do angličtiny, nýbrž i do španělštiny. Z faktu, že se Šimsa této práce podjal, slyšel jsem výtku, která nejvíce trápila autora samého, že totiž my, Rádlovi žáci, kteří jsme od něho tolik přijali, zůstáváme mu mnoho dlužní, nedovedeme být adekvátně vděční a nedokážeme jeho učení šířit, bránit a rozvíjet, jako to dělali žáci mistrů mnohem slabších.

Vzpomínám si živě i na Šimsovou přednášku „S Emanuelem Rádlem do třetího desetiletí republiky“ na konferenci AY v Obříství 1938. Při jejím začátku pokusil se kterýsi z přívrženců Rádlových postavit na řečnický stolek fotografii milého učitele. Šimsa okamžitě reagoval a uklidil uctivě, ale vědomě „svatý obrázek“ kamsi na okno, jako by chtěl názorným vyučováním vštípit svým posluchačům poznání, jak z jiného těsta a jak obtížný je kult filosofa, který napsal: „Jest jediné možné ctění hrdiny: býti hrdinou sám.“ Což nezakončil i Šimsa svůj jubilejní článek k Rádlovým šedesátinám „Filosof bojující“ v tomto duchu skromnou, ale nikoli bezvýznamnou připomínkou: „Blahopřát takovému muži znamená i závazek, alespoň udržet směr, který on udal.“

Miroslav Plecháč

(Úryvek ze strojopisu uloženého v archivu YMCA v Praze.)

Jaroslav Šimsa s mládeží z Akademické Ymky

FOTO: ARCHIV YMCA

Návštěvou u E. T. Setona

Kdykoliv jsem v Novém světě tábořil na březích jezer, řek a oceánu, v údolích hor nebo ve stínu pralesů, vždy jsem vzpomínal na spisy Er. Th. Setona, na příhody v nich popisované a ovšem nejvíce na něho. Po dobu mého dvouletého pobytu ve Spoj. státech, zažil jsem mnohá překvapení, z nich nejradostnější bylo – pozvání do indiánské vesnice, lesů a obydlí Setonova.

Mr. E. M. Robinson, známý všem Ymkařům po celém světě, stal se u nás profesorem po svém návratu z Evropy. V rozmluvě s ním dozvěděli jsme se, že je spolužákem a druhem Setonovým, a proto jsme „kuli železo“, dokud bylo žhavé – navrhli jsme Mr. Robinsonovi, aby nás někdy vzal do „chaty“ Setonovy a seznámil nás s ním.

Koncem dubna se nám té cti dostalo. Er. Thom. Seton nás pozval na 3 dny a slíbil cele se nám věnovat. Počet byl omezen na 12. Ocitl jsem se mezi několika šťastnými, kteří s rozjasněnými tvářemi ujížděli ke 250 km vzdálenému bydlišti Setonovu. Pršelo jako z konve – což nám ale nijak nevadilo – „neboť, kde se sejdou dobří táborníci, tam vždy i dobré počasí.“

Setona jsme po prvé spatřili v „jeho prostředí“ – u táborového ohně, kde vyprávěl hochům jsoucím u něho též návštěvou řadu povídek. Padal drobný déšť a Seton dokončiv povídku, navrhl skončení ohně maje obavy o zdraví účastníků, byl však nucen přidati několik dalších příhod ze svého života, nemoha odolati přáním těch, kteří nedbajíc deště, lpěli jakoby očarováni na postavě starého přítele přírody, Indiánů a všech dobrých srdcí.

V záblescích ohně rýsovala se statná postava muže, lovce, umělce, spisovatele a historika. Ač stár víc než 60 roků, je Seton svěží, osmahlý, usměvavý a dobrosrdečný. Hustý vlas a vous zdobí jeho větrem ošlehanou tvář, tak známou všem indiánským kmenům Ameriky a jeho čtenářům po celém světě.

Poslouchat povídku z úst Setonových, znamená jí skutečně prožívat, neboť jak slova tak i pohyby vypravěče předvádí vám celý děj jako ve skutečnosti.

E. T. Seton a Joe First (asi 1929)

FOTO: ARCHIV YMCA

Když konečně prudký lijavec nadobro přerušil „táborák“ a znemožnil plánovaný tanec dvou Indiánů jsoucích právě návštěvou u Setona, byl nám tento Mr. Robinsonem představen; dozvěděv se, že jsem z Československa, měl zřejmou radost a podotkl, že má celou řadu obrázků a knih z Č. S. R., jakož i hojnou korespondenci s představiteli Ligy lesní Moudrosti a pod.

Byl jsem s mými přáteli z Bulharska a Uher ubytován v pravém „indiánském teepee“, kde jsme hned indiánsky udělali oheň, který nás proti všem indiánským pravidlům důkladně píchal v oči, až jsme zcela zbaběle obíhali „tupu“, snažíce se uprosit „Manitoua“, aby přijmul naši oběť a kouř si ponechal pro sebe a nám dal teplo a žhavé uhlí. Skončilo to tím, že nás Mr. Seton vzal do cviku a poradil jak upravit „tah“, aby kouř stoupal k nebi, a ne do našich plic a očí.

Celou noc a celý druhý den lilo jako před potopou; přes otvor ve střeše a i několik po straně, zůstaly naše „postele“ suché,

zahříváné praskajícím ohništěm wigwamu.

Druhého dne ráno se mi dostalo od Setona pozvání jeti s ním na kanoi a zachraňovati hnízda divokých kachen před povodní, nastalou dvoudenními dešti. Seton měl v záznamu každé hnízdo; bohužel stoupající voda byla rychlejší nás, a tak jsme v mnoha případech přišli pozdě a zachránili jen několik výše položených hnízd ukrytých v křovinách a síti nesčetných ostrůvků malého jezera.

Seton je těžko a velmi zřídka přístupný; na štěstí jsme ho zastihli v dobré náladě, a tak se nám cele věnoval. Během dne nás prováděl svými pozemky, pokrytými vesměs lesy, neb nám v chatě vyprávěl, proč si vyvolil rudého muže jako vzor života v přírodě.

„Je mnoho věcí,“ pravil „které nám zanechali Indiáni. Jejich znalost přírody a života v této, statečnost, zbožnost, mlčenlivost, moudrost a soběstačnost, budou vždy vzorem všem, kdož milují přírodu. Pověsti šířené o jejich ukrutnostech nebyly páchány Indiány, nýbrž nejprve bílými „skauty armády“, nájezdníky a lovci. Není příkladu v dějinách Ameriky, kde by rovný počet bělochů, mající stejné zbraně, byl potřel stejný, počtem i zbraněmi, hlouček Indiánů. Sáhli-li Indiáni někdy k násilnostem, byl to běloch a pud sebezachování, který je k tomu donutil.“

Na jejich dobrých vlastnostech založil Seton program „Woodcraft League“, jejíž zákony zní:

„Velký oheň středu“ dává plamen 4 světlům, jejichž jména jsou Krása, Pravda, Síla a Láska. Každé „světlo“ má 3 zákony:

Zákony světla Krásky:

1. Udržuj v čistotě své tělo a místo, kde se nalézáš.
2. Rozuměj svému tělu a měj k němu úctu, neboť je chrámem duše.
3. Buď přítelem všeho Života, který neškodí. Ušetři lesů a květin; buď vždy hotov zabránit nebo omezit požár v lese nebo obydlí.

Zákony světla Pravdy:

4. Slovo cti budiž Ti svatým.
5. Hrej poctivě; podvodná hra je zradou.
6. Buď zbožný; uctívej Velkého ducha a měj v úctě zbožnost druhých.

Zákony světla Síly:

7. Buď statečný; statečnost je jednou z nejušlechtilějších předností.
8. Buď mlčenliv, mluví-li starší Tebe, a měj jej v úctě.
9. Buď poslušný; poslušnost je první povinnost každého zálesáka.

Zákony světla Lásky:

10. Buď laskavý; konej nejméně jeden nesobecký čin denně.
11. Pomáhej druhým; přispívej svou prací jejich dobru.
12. Buď vesel a raduj se ze života.

Jeho obydlí, lesy, indiánská vesnice a celé okolí je ovládáno těmito zákony; všude čistota a jednoduchost. Většina obydlí, chat a teepee (wigwamů) byla postavena hochy a Setonem. Jsou tak postaveny, aby ráz krajiny a stromové bylo co nejvíce ušetřeno. Malebné výjevy z indiánského života zdobí každou chatu, wigwam a i vnitřek jizeb; v jedné z nich má Seton knihovnu čítající tisíce svazků; v jiné je indiánské museum, plné zbraní, košíků, oděvů, totemů, medicin, čelenek a j. vlastnoručních výrobků všech kmenů Severní Ameriky; všechny tyto předměty byly Setonovi darovány jeho rudými přáteli,

s kterými je v nejužším styku od r. 1885. V jiné jizbě jsou obrazy, kresby a trofeje, darované, zhotovené nebo získané Setonem. Je tam i řada snímků z Československa, od hochů českých i slovenských, vše chované Setonem v šetrné úctě.

Kromě povídek, instrukcí o životě v přírodě a indiánských zvyků učil nás Seton, jak dělat indiánské šípy a luky, mluvit značkami a stopovat zvěř. Ostatně to Vám povím v táboře.

Tři dny uběhly jako voda a nám na cestu kynuly jen pučící stromy, teskné volání divokých kachen, hledajících povodní zničená hnízda, bílé labuť na vlnách jezera a usměvavý Seton, tisknoucí nám ruku na rozloučenou.

Večer padal na krajinu, kde v červácích západu rýsoval se bílý orel hledající kořist. Prchly chvíle prožité s mužem, který svůj život věnoval Dobru a jehož obraz nikdy nezmizí z paměti těch, kteří přišli v jeho blízkost.

Když jsme míjeli „posvátné lesy“, kde bylo tábořiště Pequotů a kde stojí Setonův táborový oheň (právě na místě, kde kdysi byl původní „Oheň Velké rady“ Indiánů), táhly nám hlavou vzpomínky na poslední píseň včerejšího táboráku... Wa – kou – da dhe – dhu Wa – pa – dhin a – ton – he... (Otče, potřebný stojíš před Tebou; já, kterýž zpívám jsem jím!)

Joe First

(Převzato z Táborového zpravodaje časopisu *Náš úkol*, 4, 1928, 6, s. 2–4.)

Naše novinka

Na tuto knihu čekal již dávno mnohý chlapec:

Jak si vyrobit dobrý luk, jak dělat šípy, jak střílet a závodit...

To vše a ještě více přináší naše nová publikace

LUKOSTŘELBA

Napsal Joe First, osvědčený znalec střelby lukem. Knížka má 48 stran a 11 obrázků. Cena Kč 5:40. Objednati lze u každého knihkupce, nebo přímo u Vydavatelského oddělení YMCA, Praha II, Poříč. Váš pobyt na prázdninách bude obohacén, seznámíte-li se před tím s touto knížkou.

ZLOČIN V VI. PATŘE

Tuctová detektivka

Ačkoliv byl skálopevně přesvědčen, že tohoto muže vidí v životě poprvé, neboť kombinace fialových brýlí s oranžovým vousem se mu ještě nikdy v žádném případě nevyskytla, přece měl silný dojem, jehož se nikterak zbavit nemohl, že totiž tato tvář mu není zcela neznámou. Čím více však se namáhal rozluštit, kde mu tyto rysy utkvěly v paměti, docházel k přesvědčení, že na to nikdy nepřípadne.

Vybídl tedy neznámého pána, aby usedl, sám pak zaujal místo naproti.

„Jsem továrník Balík“, představil se záhadný host a dodal: „Přicházím vás požádati o pomoc.“

Kdyby byl detektiv býval kocourem Felixem, byl by mu v té chvíli vyskočil z hlavy otazník. Poněvadž byl ale detektivem, zatvářil se jenom tázavě, očekáváje bližšího vysvětlení. Mnoho, ba téměř každý návštěvník jeho pracovny přicházel ho požádati o pomoc, ale tón, jakým pan továrník svoji prosbu pronesl, naznačoval, že jde o věc velice vážnou.

Pan továrník zakašlal, upravil si kravatu a pak pronesl ledovým hlasem:

„Mám býti zavražděn.“

Bob, který jako obvykle civěl u klíčové dirky, vrazil tentokráte doopravdy nosem do zámku a vlasy se mu hrůzou naježily jako hřebíky. I detektivovi, ačkoliv byl statečným mužem, zastavila se na několik okamžiků krev v těle, ale pak si nasadiv na tvář nucený úsměv, pronesl zvolna:

„Ale dovolte, pane Balíku, jak to tak bezpečně račte předem vědět?“

Pan Balík sáhl rychlým pohybem do náprsní kapsy, vytáhl složený arch papíru a mlčky jej podal detektivovi. Detektiv si nasadil cvikr a začal čísti. Čím déle však četl, pokrývalo se tím hlubšími vráskami jeho čelo.

Dopis byl sestaven z písmenek vystříhaných z místního journalu a obsahoval tyto řádky:

„Pane továrníku, doufám, že až obdržíte tento dopis, napíšete poslední vůli, vyřídíte všechny svoje náležitosti a rozloučíte se se svými známými. Potom můžete přemýšlet o posledních věcech člověka, protože zemřete v krátké době. Vidím Vás, jak se udiveně tváříte a tázete se, proč byste měl umírat, když jste zcela zdrav a při síle. Řeknu Vám to tedy rovnou. Budete zavražděn a osoba, jež Vás odpraví, nebude nikdo jiný nežli pisatel těchto řádků.“

Není potřebí, abyste se namáhal učiniti nějaké kroky na svoji záchranu, také Vám neřeknu, proč se to státi musí. Vezměte však na vědomí, že se tak stane v době co nejkratší. Zařídte se, prosím, podle toho.“

Pod těmito řádky následoval nečitelný podpis a neuměle namalovaná lebka se skříženými hnáty.

To byla ovšem situace trapně kritická. Přesto však detektiv povstal a s úsměvem na tváři pravil k továrníkovi:

„Neračte se naprosto obávat. Dnes večer se k vám dostavím a učiním nutná opatření. Ujišťuji vás, že se tomu chlapíkovi při nejmenším pokusu se k vám přiblížit, podívám řádně na kobyliku.“

Prosil bych však, aby můj příchod zůstal v naprosté tajnosti. – Je snad možno nějakou jinou cestou nežli hlavním vchodem se dostat k vám domů?“

(Pokračování příště.)

Ota Člupek
(Převzato z druhého ročníku časopisu členů chlapeckého oddělení pražské YMCA Krb (č. 2, listopad 1929), jehož majitelem a vydavatelem byla tehdejší YMCA v ČSR, odpovědným redaktorem byl Joe A. First a řídili jej M. Midloch a sbor hochů.)

Dnešní tajenka opět souvisí s tématem čísla, tak se do toho pusťte a celou vyplněnou vajtovku – nejen tajenku – pošlete na vojta@ymca.cz (stáhnout si ji můžete na: www.protein.ymca.cz/vojtovka0602.xls) nebo poštou. Cenou pro vylosovaného vítěze je tentokrát hodnotná kniha!

Minulou tajničku odtajnil a všechna ostatní políčka správně vyplnil pilný luštitel: Mojmir Tichý z YMCA Olomouc – sportovní cena za ním putuje.

VODOROVNĚ

1 Jedna z nejušlechtlejších schopností člověka (pozor – ne vlastnost, ale opravdu schopnost).

2 Citoslovce pohrnutí * jeden z nejlepších světových desetibojařů (není to Sebrle ani Dvořák – to dá rozum, je to jen na čtyři písmena) * 2. pád množného čísla povětšinou prvně vysloveného lidského slova.

3 Způsob zkoumání kvality textilie * nejpoužívanější internetový prohlížeč * v každém městečku je obchod, hospoda a ...? * přivlastňovací zájmeno.

4 Název dnes již nevycházejícího časopisu YMCA Olomouc (jinak také strom) * životopis * mužské jméno (např. Connery).

5 Zvířecí ústa * slovo charakteristické pro subkulturu, o níž je článek na jiném místě tohoto čísla Proteinu * zkratka historické události, po které je pojmenován most pod Bratislavským hradem.

6 Pravoslavný obraz (nebo na to taky klikáte v PC) * POZOR – specialita: pokud vyplníte tři písmena, pak je to skupina Zuzany Navarové a další dvě písmena je solmizační slabika, když vyplníte všech pět písmen naráz, tak je to medvědovitý savec.

7 Typická součást holandských jmen * jednoznačný identifikátor počítače v síti * shlukovat (se) – ale jen souhlásky * co dělá podrážděný pes.

8 Jaký nos má člověk, o kterém můžeme říci, že je viz B, nebo má to, co je ve sloupci F * co si často bráníme, ale i ztrácíme...

9 Lidová zkratka jedné politické strany (ani omylem to ale není reklama!) * obyvatel země nad kanálem La Manche slovensky * bůh Slunce.

10 Označení přeplňovaných motorů na naftu * název hlásky

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

stojící v abecedě před S * první polovina názvu afrického bubnu nebo také příslovce místa vyjadřující směr * jako že je všechno v pohodě.

SVISLE

A Jedna z ušlechtilých vlastností člověka.

B Pijan * tvrdší křesťanská kapela (známý song – Sleeping Awake).

C Jistá nemoc * ruský souhlas * předchůdce ponožek.

D Karetní hra * příslušník řádu * titul mezi Mgr. a doc.

E Cesta ohraničená domy – slovensky * aplikace v jazyce Java připojená k HTML dokumentu.

F Kšandy * poslední Rožmberk * běžné onemocnění horních cest dýchacích.

G Druhá část názvu kapely Jaksi ... * nevlastní otec.

H Přivlastňovací zájmeno – pozpátku * nepřekonaný a nepřekonatelný zákoník.

I Malomocný Syřan, kterého uzdravil Elizeus (Lukáš 4. kap.) * dokument KU potvrzující vlastnictví * nezpůsobný zvuk stolovніка.

J Pojem „víra“ v islámu * neutrální pojem pro skupinu lidí, která může u člověka pozitivně či negativně ovlivnit to, co je v tajence.

J. V. Hynek

TenSing a duše mladého člověka

Jedním z nevystižnějších způsobů, jak postihnout něco tak složitého a komplexního jako je člověk, je rozdělení jeho bytosti na tři rozměry. Patří mezi ně **TĚLO, DUŠE a DUCH** neboli rozměr tělesný, psychický a duchovní. Všechny složky by měly být v rovnováze, podobně jako na známém ymkařském trojúhelníku. Tématem čísla jsou právě způsoby, kterými YMCA působí na „duši“ člověka, na jeho psychiku a rozvoj jeho osobnosti. Já mám tu čest vám představit TenSing, jednu z nejdynamičtěji se rozvíjejících aktivit současné YMCA v Evropě.

FOTO: ARCHIV YMCA

Než začnu vypočítávat, jak působí na „duši“ mladého člověka, jen stručně řeknu pro ty, kdo ještě opravdu nevědí, že: *TenSing je volnočasová aktivita pro mládež v „teenagerovském“ věku, která hlavně zpívá ve sboru doprovázeném vlastní kapelou a dále taky tancuje, hraje divadlo, případně se jinak kreativně projevuje. Jejich snažení vrcholí na vlastním koncertním programu, kdy tensingáři předvedou, co se naučili, přičemž si všechno, od přípravy podia až po jeho úklid, dělají sami. TenSing je veden v křesťanském duchu.*

Vzhledem k tomu, že TenSing (zkratka TS) má na stránkách Proteinu pravidelný prostor, nedávno měl dokonce své tématické číslo (Protein 6–7/2005), těžko se vyhnu opakování. Mým záměrem není ani přinést nějaký hlubokomyslný rozbor této aktivity. Jsem zkrátka rád, že mohu v tomto článku TS opět zviditelnit a nabídnout vám teenagerům či mladým lidem množství příležitostí: jak se pobavit, vyzkoušet nové a zajímavé věci, o kterých se vám ani nesnilo nebo jste o nich nevěděli, zamyslet se a potkat lidi z jiných sociálních skupin, než které denně potkáváte třeba ve třídním kolektivu. V TS získáte spoustu cenných zkušeností, zažijete úspěchy i krize.

Podívejme se tedy, jak TS rozvíjí osobnost mladého člověka, jak ovlivňuje jeho chování a prožívání:

TENSING, to je ZÁBAVA

To je slůvko, které asi mladé lidi, nejen do TS, nejvíc táhne. Těžko asi někdo přijde do TS jen kvůli tomu, že je to aktivita vedená křesťanským směrem, nebo že se tam naučí zpívat nebo hrát na nástroj. To, co TenSing odlišuje od nějakého hudebního kroužku, pěveckého sboru či setkávání křesťanské mládeže, je právě fakt, že by to měla být zábava... A pořádná! Zábava pro všechny, co se na její přípravě podílí a taky pro ty v publiku. Dobře to pochopili v Norsku, kde TS před necelými čtyřiceti lety vznikl. Norští tensingáři, pod hlavičkou TenSing Norway, objíždějí Evropu a představují netradiční myšlenku na mnoha místech, kde podporují, případně pomáhají spolumožnosti založit nové TS skupiny. Každý, kdo je viděl, ví, jak inspirující jejich vystoupení bývá, a hlavně: je to vždy pěkná podívaná, což je dáno bohatými zkušenostmi, které TS hnutí v Norsku má.

Vrátím-li se do našich podmínek, vycházet se musí z toho, aby to byla zábavné pro samotné účastníky, aby celá příprava na vystoupení nebyla jen jedním velkým drilem, ale naopak možností pro všechny členy TS kreativně se projevit. Což samozřejmě může být občas na úkor kvality samotného vystoupení. Tento nedostatek by ovšem divákovi měl nahradit pocit příjemné atmosféry a energie, které má TS na rozdávání. Díky

TENSiNG

1. Co všechno ti dal a dává TenSing?

2. Co může TenSing přinést dnešním mladým lidem?

Julie, 14 let, řadová členka TS Praha, do TS chodí 9 měsíců.

1. TenSing mi dává kamarády a spoustu zábavy. Ráda zpívám, tancuju, jsem ráda mezi lidmi. Užívám si společné akce, kde poznávám spoustu nového – lidi, města atd. Je to prostě skvělý.
2. Hlavně zábavu, můžete si tam sami zkusit hudbu, kterou máte rádi. Taky poznáte z lidí z jiných zemí, dostanete se tam a zdokonalíte se v cizích jazycích.

Štěpán Černý, vedoucí TS Praha.

1. Možnost seberealizace, dělat něco pro druhé, získat nová přátelství. Naučil mě efektivně pracovat a organizovat svůj čas.
2. Unikátní možnost trávení volného času bez nároků na jakékoliv osobní vlastnosti daného člověka, šanci zkusit si něco, co nikde jinde není, křesťanský pohled na svět přijatelnou formou.

Helena Kosková, bývalá tensingářka, v současnosti sekretář YMCA pro zahraničí.

1. Dal mi... přátele navěky, léta zábavy a potěšení, schopnost pracovat v týmu a být zodpovědná za to, co dělám, první setkání a komunikace s cizinci, divadelní soubor Zmalovaný buchy, pracovní místo a „svábka“.
2. Aktivní trávení volného času. Mladí lidé ho teď tráví čím dál víc pasivněji. Potom také zodpovědný přístup k životu a zábavu.

tomu má také TS možnost oslovit téměř každého mladého člověka, což je jedním z jeho cílů.

Pro tensingáře, zejména ty mezi 14–16 lety, se TenSing může stát naprosto jedinečným místem, kde získají skvělé zážitky z obyčejných zkoušek, „víkendovek“, koncertů, festivalů, táborů či turné i za hranice naší republiky. V TS si zapíváte, zatancujete, zahrajete (nejen divadlo či na nástroje), vyblbnete se, pěkně se vyřádíte. A to vše se skupinou vašich vrstevníků či jen s o něco málo staršími vedoucími.

Staré otrépané heslo říká: Kdo si hraje, nezlobí. Pro TenSing to platí dvojnásob, je to velmi zábavné a přitom kvalitní využití volného času. A právě pro tu věkovou kategorii, která to velmi potřebuje. Jak nedávno o TS napsal Vojtěch Berger: „Připravte se na největší pařbu vašeho života. Je to bez rizika a hlavně napořád.“ (Protein 6–7/2005).

TENSING jako MÍSTO SETKÁVÁNÍ

TenSing je určitě velkým prostorem pro setkávání – mladých lidí z různých míst, sociálních skupin, rozdílných názorů, náboženských vyznání či různých barev pleti atd. V tomto ohledu myslím TenSing pěkně odráží myšlenky své mateřské organizace YMCA. Když mám zjednodušeně přiblížit svou zkušenost v tomto smyslu, pochopil jsem např., že: 1. Abych si s člověkem dobře rozuměl, nemusel nutně chodit na stejný druh školy jako já či nemusí pocházet ze stejného místa. 2. Být křesťanem neznamená pocházet ze stejné církve jako já. 3. Ne každý můj kamarád musí nutně hrát fotbal :) 4. Dokážu poslouchat i jiný styl hudby než kytarový pop-rock.

Poslední příklad je velmi příznačný. TenSing jako hudební fenomén vám rozšíří vaše obzory. Zjistíte, že jste schopni poslouchat, a co víc, sami produkovat i takové styly, které jste dřív nesnášeli nebo ani neznali. Pro někoho to může být třeba gospel či duchovní hudba, pro jiné zas hip hop, ska nebo punk. Podobně jako s hudbou, pomáhá TS rozšiřovat obzory a bořit bariéry i v jiných, důležitějších oblastech, které jsou zmíněny výše. Mimo jiné, díky TS poznáte mladé lidi z jiných zemí; máte možnost tyto země poznat a zdokonalit se v cizích jazycích, zejména v angličtině.

V TenSingu především získáte mnoho různých dobrých přátel, často na celý život.

TENSING, to je PŘÍLEŽITOST

Ano, TenSing je skvělou příležitostí pro každého mladého člověka. Je to

dobrá možnost seberealizace. Pro některé je příležitostí, jak si zkusit něco, co si vždycky přáli, splnit si, o čem vždycky snili, aniž by je napadlo, že budou mít tu možnost. Jiní si zase zkusí věci, o kterých ani příliš nevěděli nebo by je nikdy nenapadlo, že je budou dělat.

Pro někoho to může být například vystupování před diváky. Můžete si prožít, co to znamená stát na podiu a zpívat tam, hrát či tancovat; zjistíte, jaké to je slyšet potlesk a mít radost z toho, že se lidem v publiku líbí, to co sami děláte; mnoho tensingářů si zazpívá své vlastní sólo, jiní zakusí, co obnáší moderování koncertu či festivalu.

TenSing ale nabízí i jiné přínosy než vyzkoušet si vystupovat před publikem. Máte možnost se zdokonalit v řadě dovedností – jak pěveckých či hudebních, tak také lidských. Naučíte se zvládat mnohé úkoly, které souvisí s přípravou TenSingu (zvláště pokud se stanete vedoucími, je jich docela mnoho. Např. získávání financí přes granty, zařizování koncertů, organizace akcí atd.). Učíte se komunikovat s ostatními, pracovat v týmu, zjistíte, co to znamená být zodpovědný za to, co děláte. Zkrátka získáte neocenitelné zkušenosti.

Mnozí si v TenSingu ujasní své hodnoty a životní postoje. Přes TS se mohou dostat i ke svému budoucímu zaměstnání. TenSing je také dobrou příležitostí, jak poznat organizaci Ymky. Není náhodou, že mnoho lidí, co se podílelo či podílí na chodu a práci YMCA, si prošlo TenSingem.

Více o TenSingu najdete na <http://www.tensing.cz>.

František Kroužil
TenSing Praha

FOTO: J. V. HÝNEK

Rozhovor s Ksenií Shabanovou

YMCA v ČR je členem Field Group a Partner Group - dvou organizačních složek YMCA, které mají za úkol pomáhat v rozvoji mladým Ymkám v různých zemích. Česká YMCA dlouhodobě spolupracuje s YMCA Ukrajina, využili jsme proto přítomnosti velmi aktivní a sympatické Ksenie v Praze a přinášíme vám s ní krátký rozhovor.

Odkud jsi a co děláš v YMCA?

Jsem Ksenia Shabanova z Ukrajiny, kde jsem zaměstnaná jako sekretář pro zahraničí v národní kanceláři ukrajinské YMCA.

Jak se ti líbí Česká republika?

Teď jsem v ČR podruhé a musím říct, že tuhle zemi prostě miluju – lidi a atmosféru, která se zdá být velmi uvolněná.

Co mladí lidé ve tvé zemi potřebují a co dělá YMCA pro to, aby jim pomohla?

Naše země má obrovský intelektuální potenciál, což reprezentují hlavně dnešní mladí lidé. Tito mladí lidé potřebují více prostoru a příležitostí, aby mohli uplatnit své schopnosti a svůj potenciál. Naši YMCA vidíme v tomto ohledu jako velmi účinný nástroj, neboť naše programy vedeme ke společnému rozvoji ducha, duše a těla mladých lidí. Jsou to duchovní, kulturní a výtvarné programy, skauting, sporty, TenSing, divadlo, programy pro rozvoj schopností a dovedností vedoucího a programy prevence drog a HIV/AIDS. Pro naše dobrovolníky také hledáme příležitosti prohlubovat své dovednosti v zahraničí, v ostatních organizacích YMCA. Velká část aktivit našich místních sdružení YMCA se soustřeďuje na práci v dětských domovech, centrech sociální pomoci, ústavech pro nezletilé kriminálníky a v projektech pro postižené děti.

Jak může zahraniční YMCA pomoci s vaší prací?

Spolupráce se zahraniční YMCA je skvělou motivací pro naše mladé lidi. Mezinárodní zkušenost přináší spoustu zábavy, ukazuje příklad k následování a poskytuje lekci k naučení se něčeho nového. V některých částech Ukrajiny je mnoho dětí a mladých lidí, kteří nikdy s cizincem nehovořili, ani nikdy žádného neviděli a učiní je velmi šťastnými, když zjistí, že YMCA je světové hnutí a že mohou být jeho součástí.

FOTO: NIKOLA TEMKOV, YMCA MAKEDONIE

Jaká je pozice YMCA ve tvé zemi, mezi lidmi a na úřadech? Jaké aktivity poskytujete?

Ukrajinská YMCA získala status celoukrajinské organizace, která má silné vazby se všemi hlavními křesťanskými konfesemi, vládními strukturami jako Státní sociální služby a organizace neziskového sektoru. I přesto je celkem těžké být akceptováni jako čistě křesťanská organizace v postsovětském, vesměs ateistickém přístupu společnosti. YMCA se stále vyvíjí a stává se známou zejména kvůli křesťanskému pozadí.

Proč ses rozhodla pracovat v YMCA?

Já osobně jsem přišla do YMCA náhodou, ale teď, po dvou letech věnovaných YMCA, jsem zjistila, že mne sem nezačalo nic jiného než osud a Boží vůle. YMCA se stala mým životním stylem.

*Ptal se J. V. Hynek
Překládala Helena Kosková*

Ze života hudebních subkultur

aneb Taneční hudba a hip a hop na scéně

Jak jsem v minulém čísle předestřel, můžeme jednotlivé subkultury členit dle různých kategorií. Na ty, kde je hlavním společným bodem hudba, na ty, kde jde o ideály, o přesvědčení, nebo jen o volný čas či adrenalinové vyžití.

Legální stěna u Slunečních jezer, Senec, Slovensko.

FOTO: [HTTP://SC.HIPHOP.SZM.SK/HH](http://SC.HIPHOP.SZM.SK/HH)

Dnes si budete moci přečíst o dvou hudebních subkulturách, které v posledních letech hýbou mládeží, médií a tedy i celou společností.

Díky exhibici našich některých politických představitelů a díky snaze ukázat, že naše policie je všeho schopná, je v poslední době nejvíce diskutovaná subkultura techna.

Chceme-li mluvit o technu, je třeba si nejprve říci něco o vývoji taneční hudby jako takové, neboť techno je pouze jedna podmnožina taneční hudby, což je mnohdy zaměňováno a výraz „techno“ je mylně používán pro taneční hudbu jako takovou.

Počátky elektronické taneční hudby najdeme na počátku 80. let v USA. Za zrod taneční muziky je považován Detroit a Chicago. Odtud se linuly první tóny stylu house (monotónní čtyřtaktový rytmus, výrazné mohutné basy a živý zpěv). Během několika málo let se vyvinulo mnoho jiných tanečních rytmů. Nejvýznamnější jsou jungle (nadměrně synkopovaný rytmus, basový buben, který tluče ve dvojítech úderech; rytmus se pohybuje kolem 160 úderů za minutu, zatímco basová linka a zpěv bývají pomalejší), Drum n' base (těžký bicí rytmus a basová linka), ragga jungle, breakbeat a další.

Hlavním rozdílem mezi jednotlivými směry je především jejich rychlost, tedy počet beatů (úderů) za minutu. Ta se pohybuje od 90 do 220 za minutu. Přičemž 120 je tep srdce dítěte v těle matky. Mezi pomalejší patří house a nejrychlejší je freetekno.

Hudba, kterou lze označovat jako techno (samplerovaná elektronická hudba, kde hraje dominantní roli rytmus), je třeba rozdělit na dvě skupiny. Na techno klubové, tedy na to pomalejší, které se hraje v klubech a velkých vnitřních prostorách. Vyznačuje se velkou reklamou, komercí, vel-

kými finančními náklady na uskutečnění, vyšším vstupným pro účastníky a určitou líbivou barevností akce.

A na freetekno. A s ním spojené tzv. feeparties a celé skupiny mladých lidí, kteří jej přijímají za své a vytvářejí soundsystemy (tedy menší skupinky lidí, kteří vlastní hudební aparaturu a gramofony, a hrají a ovládají různé druhy žongléřských umění).

Vznik této subkultury najdeme v Anglii na počátku 90. let minulého století, kdy příznivci hnutí „ravers“ pořádali velké taneční akce v opuštěných výrobních halách a skladištích. První významný soundsystem je Spiral Tribe. Ti v roce 1993 přijeli poprvé do Prahy a dali impuls k rozvoji freetekna u nás. Jako první u nás byly systémy Cirkus Alien, Strahov, Metro...

Příznivci freetekna se setkávají především na feeparties. Větší či menší outdoorové (v zimě i indoorové) akce, kdy se sjíždějí soundsystemy a jednotliví příznivci freetekna, aby trávili společný čas na „festivale taneční hudby“.

Takzvaně „na techno“ chodí mnoho mladých lidí bez rozdílu vzdělání a sociálního postavení. Až na několik málo skupin, které žijí kočovným životem, najdeme příznivce mezi obyčejnými lidmi, mezi normálně pracujícími a studujícími mládeží.

Mezi mládeží v současné době je nejrozšířenější hip hop. Je spjat se skateboardovou módou a společensky ve většině případů neškodný. Ale nejde jen o hudbu. Hip hop se skládá ze čtyř, respektive pěti elementů. Rap (říkání rytmických frází do elektronické hudby), Djing (vzájemné mixování gramodesek), breakdance (specifický tanec, pro laiky znám jako „točení se na hlavě“), graffiti (pouliční výtvarná činnost) a

dnes prosazovaný (dřív dost opomíjený) beatbox (vytváření elektronických zvuků pouze vlastními ústy).

Krátce o nejrozšířenějších elementech – rapu a graffity. Vznik rapu nacházíme v 70. letech v USA na předměstí velkých měst (Bronx apod.). Hip hop jako takový se formuje počátkem 80. let. Styl původně spjatý s černošskými pouličními gangy. Z toho vyplývá i náplň textů. Rasová, sociální a menšinová problematika. Podle některých průzkumů lze vysledovat pozitivní vliv hip hopu na snížení pouliční kriminality. Mladí svou energii zaměřili jinam, než byly pouliční boje.

U nás se hip hop objevuje na konci 80. let v pojetí skupiny Manželé. V 90. letech se objevují další jako Chaozz, PSH a dnes již mnoho dalších. Tématem bývají sociální problémy, velká města (v Praze například Žižkov, Jižák)

Dalším významným elementem jsou graffity. Mezi ně patří nejen obrazy, ale i spousta „čmáranic“ na stěnách. Jde o tagy (podpisy) jednotlivých sprejerů, kteří se takto zvýrazňují. O vzniku tagů se píše toto:

Někdy v 60. letech minulého století žil na 183. ulici města New Yorku mladík jménem Demetrius, řečený též TAKI, jenž se živil jako pěší doručovatel zpráv a zásilek. Při jedné z pochůzek zaznamenal tento vnímavý potomek řeckých přistěhovalců nápis JULIO 204 vyvedený sprejem na zdi domu. Když si ověřil, že číslo za jménem odpovídá číslu ulice, na niž se právě nachází, nebylo pro něj obtížné pochopit jednoduchý smysl poselství. Brzy, možná už příští den, se vydal do zaměstnání vybaven sprejem, jímž na první roh nastříkal svou odpověď: TAKI 183. (Bydlel v té ulici.) Legendární tag byl na světě a s ním přišel do města i nový druh zábavy, umění a životního stylu.

Základní hesla všech graffity jsou: Piš své jméno (tagy). Buď kreativní – vytvoř si vlastní styl v kreslení. Buď angažovaný. Mluv o graffity a snaž se je prosazovat. Jednotliví sprejeři a writeři se sdružují do skupin po 3 až 5 lidech, tzv. crew, a tvoří společně svá díla. A to na co nejviditelnějších místech. Tedy platí pravidlo, že obraz či tag jsou cennější na místech, které vidí nejvíce lidí (mosty, vagóny, průchody apod.).

Hip hop se všemi svými elementy se v současné době velmi rozšiřuje a mnoho mladých touto subkulturou prochází. Ale na rozdíl od freetekna je doménou převážně teenagerů.

Michael Erdinger

Pozor! Pozor! Pozor! Pozor! Pozor!

Lykke til v Praze

Jedinečný a neopakovatelný koncert fenomenální mělnické hudební skupiny, kterou tvoří kromě známého Ondřeje Bonda Tichoty 007 i další ex-tensingáři: Kamil „Kejmil“ Blažek a Jakub „Lazza“ Laxa.

Koncert proběhne v pátek 10. 3. v klubu DELTA v Ruzyni a to společně s další mělnickou kapelou Colosal.

Při koncertech je otevřeno od 19 hod., hraje se od 20 hod.

Je to první vystoupení pro obyvatele hlavního města a hrát pro vás nemáme příležitost každý den, tak vás moc rádi uvidíme.

Klub DELTA

Vlastina 887,
Praha 6 – sídliště
Dědina.

Spojení

Je to takové malé dobrodružství. :-)
Autobusem č. 218
ze stanice metra A

(Dejvická) na konečnou (stanice Sídliště na Dědině).

Autobusem č. 108 ze stanice metra A (Hradčanská) do stanice Sídliště na Dědině (jen ve všední dny).

Autobusem č. 225 ze stanice Nové Butovice na stanici Sídliště na Dědině.

Autobusem č. 179 ze stanice Vypich na stanici Sídliště na Dědině.

Pěšky z konečné tramvaje č. 26 nebo 20 – Divoká Šárka.

Pěšky od autobusu č. 119 – Divoká Šárka, z Divoké Šárky... pěšky anebo jak chcete...

Vstupné je pouhých 80 Kč, tak doufáme, že vás bude plný sál!

Zdraví
Bond a Lykke til

FOTO: YMCA PRAHA

Ve středu 18. 1. 2006 se v pozdních odpoledních hodinách počaly do pražského Paláce YMCA Na Poříčí troustit osoby všeho druhu, které však spojoval jediný cíl. Tento večer se chystaly pokořit zdánlivě nepokořitelné.

Zde nabízíme prostý výčet všeho, co během večera skončilo kdesi v útrobách dobrovolníků YMCA Praha. Hovoří totiž za vše:

14 druhů ovoce - z toho:

- 2 kila banánů
- 3 kila pomerančů
- 2 kila jablek
- 2 kila mandarinek
- 1 kilo kiwi
- 1 mango
- 4 plechovky kompotovaných jahod
- 4 plechovky kompotovaného ananasu
- 2 plechovky broskví
- 1 ananas čerstvý
- 1 nashi
- 2 hrušky
- 1 kilo citronů
- několik grepů

5 druhů zeleniny - z toho:

- jedno velké zelí
- 1 kg mrkve
- 3 červené papriky
- 2 cibule

2 česneky

K tomu navíc:

- 2,5 litru jogurtu
- 1 litr kysané smetany
- 1 kilogram piškotů
- 4 litry vody jemně perlivé
- x litrů ovocného Tangu
- 4 večky

Jeden kokos dostal jako poděkování Vojtěch Berger za naučení zúčastněných dobrovolníků songu Da Doo Ron Ron, což všem přineslo nesmírné potěšení. Vojtěch pak neváhal a celý kokos bez rozporcování na místě spolknul - skutečně výkon hodný tak zasloužilého dobrovolníka. Za vše ještě jednou díky, Vojto!

Jednu ředkev obdržela jako poděkování Helena Kosková, zahraniční sekretář YMCA v ČR, za své úchvatné povídání o zahraničních aktivitách YMCA. Nejmenovaný zdroj sdělil, že se nyní rozmýšlí, na jaký způsob bude ředkev připravena. Prý dokonce uvažuje o způsobu japonském. Proč se ovšem tak dlouho rozmýšlí? Jsou snad za vším tajné diplomatické styky YMCA v ČR?

Všem dobrovolníkům YMCA Praha ještě jednou děkují za všechnu dosavadní práci, kterou v YMCA Praha odvedli, jejich ovocné služby

Jana Plessingerová a Beruška Otřísalová

Z-A-H-R-A-N-I-Č-U-Č-E-N-Í

aneb Za hranice čučení, nekonečné učení...

... a žádný učený z nebe nespadnul, takže se neobávejme cizokrajných končin a vzhůru za dobrodružstvím! YMCA, jakožto mezinárodní organizace, klade na mezinárodní vztahy velký důraz a nabízí pestrou škálu možností, jak se do „zahraničučení“ zapojit. A jelikož se toto číslo Proteinu věnuje vzdělávání a rozvoji duše, podívejme se i na zahraniční aktivity z tohoto konce.

Některé akce jsou již ze své podstaty vzdělávací, např:

– Kurzy osobního rozvoje, které několikrát ročně pořádáme s holandskou nadací Olde Vechte. Zde dostanete nástroje k tomu, jak být inspirativním vedoucím a jít sám dobrým příkladem, jak účinně spolupracovat, jak uspořádat mezinárodní projekt, jak mít zodpovědný přístup... A vše si v praxi rovnou vyzkoušíte.

– Evropská dobrovolná služba je program neformálního vzdělávání, v rámci kterého můžou mladí lidé na čas působit v neziskové organizaci v cizí zemi a učit se tak nové metody a přístupy, nový jazyk...

– Training the Trainers, kurz pořádaný Evropskou aliancí YMCA pro všechny vedoucí z YMCA. Naučíte se, jak vést různé aktivity, jak spolupracovat, jak naplánovat, zrealizovat a vyhodnotit projekt, jak připravovat zamyšlení, jak motivovat účastníky svých akcí i sebe...

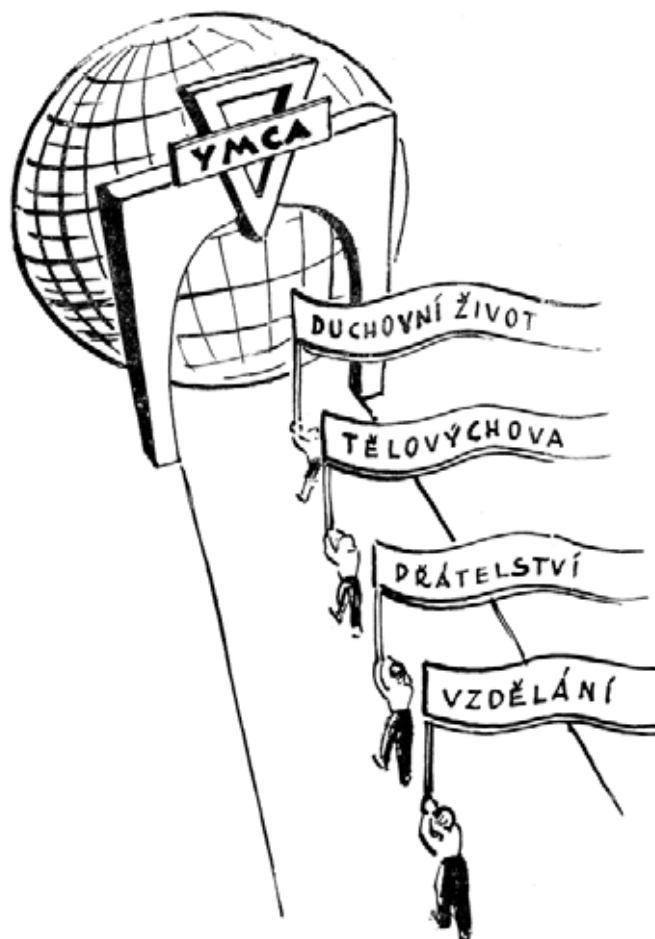
– Studium v dánské lidové škole Loegumloster Hoejskole.

Jiné aktivity nejsou prvoplánově zaměřené na vzdělávání, např:

– Výměny mládeže, při kterých se sejdou skupinky mladých lidí z různých zemí a společně tvoří a „hrají si“.

– Mezinárodní tábory, které jsou svým programem stejné jako tábory „jednonárodnostní“.

– Evropský tensingový festival, na který se sjedou hudebně-divadelně-taneční nadšenci a vzájemně si předvádějí plody své předchozí dlouhodobé práce a baví se.

Nejsou prvoplánově zaměřené na vzdělávání, a přece se při nich můžeme tolik naučit... Už jen setkání s příslušníky jiné země nám dává možnost obrovského růstu. Cizí jazyky v akci. Poznávání zvyků, životního stylu a způsobu myšlení lidí z jiných zemí hloub a hloub, a tím jejich lepší pochopení a předcházení zbytečné xenofobii. Uvědomění si, že stereotypy, které máme o jiných kulturách, mají často s realitou jen málo společného. Radost z rozmanitosti namísto hrůzy z odlišnosti. Získání rozhledu, informací a názorů od lidí, kterých se týkají témata nám známá jen z večerních zpráv. Získání pocitu spoluzodpovědnosti za dění ve světě...

Je to učení přirozenou cestou, bez vzdělávacího programu, interakcí s okolím. A záleží na každém z nás, jestli se do tohoto učení aktivně pustí, či bude čučet opodál...

Kurz Multipl(a)y III

Řecko (Chalkidiki, Agios Nicolaos)

21. 11.–4. 12. 2005

V minulém čísle jste měli možnost přečíst si něco o kurzu Multiplay. Tento moderní program, zaměřený především na rozvoj osobnosti, je pro účastníky vždy velmi intenzivním zážitkem. Přečtěte si reflexi další z účastnic, věříme, že vás vyburcuje k zájmu o některý z příštích kurzů, které se připravují.

Stavět spolu s dalšími čtyřmi lidmi poslepu 1,5 metru vysokou věž z dvaceti papírů a deseti kancelářských sponek; prožít si tři dny v neznámém terénu, když vám zabaví peníze, jídlo a všechny osobní věci kromě spacáku; otevřít ráno okno a vidět moře obklopené zamliženými horami; zahrát si improvizované divadlo ve skupině i sám(a) za sebe; stvořit na pobřeží mandalu z kamenů a těl, když máte ruce svázané s dalšími pěti lidmi; ... a navíc si každý den pokládat otázku, kdo jsem, jak mě vnímají ostatní a co mohu změnit? Tak to je jen pár střípků z toho, co lze prožít, když se vydáte na jeden z mezinárodních kurzů, které Ymca pořádala naposled

FOTO: ARCHIV AUTORKY

na Chalkidiki v Řecku.

Je poměrně dost obtížné popsat celý kurz z objektivního hlediska, neboť pocity a postoje jednotlivých účastníků se občas měnily nejen den ze dne, ale někdy i hodinu od hodiny. Zkusím tedy mluvit hlavně sama za sebe a upozorním pouze na to, že jiní mohli vnímat některé hry a aktivity radikálně jinak. Vše začalo poměrně nenápadně, v prvních třech dnech převažovaly spíše teoretické přednášky prokládané „arteterapeutickými“ a kooperačními hrami. Koordinátoři si od nás drželi odstup a my jsme moc netušili, kam tím vším vlastně míří a zda to všechno má nějakou logiku a účel. Program byl velmi intenzivní a brzy jsme pochopili, proč je jedním z pravidel, že každý den musíme spát alespoň pět hodin (což se mi ke konci kurzu opravdu výrazně nedařilo). První tři dny byl trénink převážně individuální. Měli jsme prostor na to si ujasnit, kde jsou naše slabá místa, v čem jsme nejistí, co se nám nedaří a proč a zároveň určit konkrétní kroky, které by nám měly pomoci dostat se z toho ven. Navíc jsme byli vyzváni k tomu sdílet svoje pocity s ostatními a dát jim nahlédnout do toho, jak se nám naše sebereflexe daří nebo nedaří a proč. Měla jsem pocit, že právě tady se projevoval náš strach nejčastěji: otevřít se novým cizím lidem, důvěřovat jim, umět je ocenit a naučit se ocenit sebe sama nejen uvnitř své hlavy, ale veřejně.

FOTO: ARCHIV AUTORKY

V dalších dnech jsme se učili, jak tyto individuální odlišnosti a cíle uplatnit při práci v menší skupině. Vytvořili jsme tzv. „dreamteamy“, ve

kterých jsme měli za úkol vytvořit pro ostatní nějaký workshop trvající přibližně 1,5 hodiny. Následující tři dny nás tedy čekala velká dřina, ale nakonec i psina. Učili jsme se využít potenciál každého člena skupiny, respektovat všechny názory i nápady a navíc vytvořit něco zajímavého, podnětného a zábavného i pro ostatní. Výsledkem byly workshopy všech typů: přes sportovně recesní, divadelní, výtvarné i kooperační. Někteří z koordinátorů(ek) se stali na dobu přípravy členem(kou) týmu a pečlivě si zapisovali, jak skupina postupuje, jak se projevují jednotliví účastníci(e), kde nastává nedorozumění, co bylo zanedbáno atp. Pro mě to byla především velká škola pozornosti, ohleduplnosti, důvěry a naslouchání.

Po skončení workshopů se někteří z nás už velmi těšili na předem slibovaný outdoor. Já osobně jsem od něj očekávala větší volnost a možnost vstřebat všechny nahromaděné pocity, dojmy, lidi a myšlenky. To byl ovšem omyl! Místo pohodového přesouvání se krajinou nás čekala doslova honba po různých stanovištích vzdálených od sebe někdy i desítky kilometrů, kde jsme navíc měli plnit různé úkoly. Vzhledem k tomu, že nám organizátoři zabavili kromě spacáku a oblečení všechny osobní věci (včetně náušnic a prstýnků), byli jsme nuceni shánět si vlastní jídlo, nocleh a vše potřebné alternativní cestou. Bylo pro mě zajímavým zjištěním, že spánek venku pod přístřeškem, stejně jako několikahodinové chození terénem, je pro některé účastníky životní premiéra. Byla to tedy znovu příležitost vyzkoušet si, co to znamená pomáhat lidem ve skupině, chápat je a podporovat a při tom být plně připravený(á) k akci. Outdoor byl nakonec pro vět-

šinu lidí nezapomenutelným zážitkem, nutno k tomu dodat, že i zásluhou řecké vstřícnosti a pohostinnosti. Opět jsem si ověřila, že teprve když člověk nemá co ztratit, zjistí nejednou, že se mu otvírají zcela netušené možnosti. Najednou nebyl problém přespávat u lidí doma nebo dokonce v hotelu zdarma a podobně tomu bylo i s jídlem a dalšími životními nezbytnostmi.

V poslední části tréninku jsme se už „jenom“ snažili uzavírat vše, co bylo nedořečeno či nevyjádřeno. Měli jsme prostor k tomu vyjasnit si s ostatními situace, kdy nám byli třeba nepřijemní nebo nesrozumitelní. Také jsme měli možnost vyrobit svým novým přátelům dárky a poděkovat jim za vše, co pro nás udělali. Občas se stalo, že v průběhu kurzu někteří z nás neděkovali a nevyjadřovali své pocity jen mezi sebou navzájem, ale psali a telefonovali třeba i domů rodičům, přátelům a lidem, kteří jsou pro nás v životě důležití.

Je pro mě stále dost obtížné shrnout v pár větách, co mi kurs dal. Víím, že mě otevřel a pomohl mi podívat se až na dno mé mysli a duše. Co se tam skrývá za strachy, za touhy? Někdy to hodně bolelo. Někdy jsem měla pocit, že cesta ven prostě neexistuje. Kolem sebe jsem vídala každý den mnoho plakajících lidí, ale i mnoho lidí, kteří se otvírají, hrají si, tančí, jdou odvážně do akce, smějí se a tím také něco nového tvoří. Určitě jsem získala novou víru v to, že má smysl snažit se stále znovu vykračovat k sobě samé a tím i k ostatním lidem.

Zdeňka Řezbová

Křesťané v Anglii rozdali lístky na film Letopisy Narnie za více než 10 000 liber

Kostel sv. Lukáše v Kentu během uplynulých Vánoc věnoval vstupenky na film Lev, čarodějnice a skříň v hodnotě 450 000 Kč. Lístky byly nabízeny zdarma všem rodičům žijícím osamoceně bez dětí v celém Kentu a jeho okolí. Držitelé lístku tak mohli osobně vidět filmový příběh z Narnie v kině Maidstone Odeon v Kentu.

“Není to nic nadpřirozeného, že příběhy z Narnie ukazují křesťanský život zde na zemi. Lev Aslan reprezentuje Ježíše Krista, a tak jako Ježíš ve filmu umírá pro záchranu Edmunda, aby triumfálně vstal z mrtvých a vítězně porazil bílou čarodějnici a zachránil nás”, říká Russ Hughes, vedoucí pěveckého sboru v kostele sv. Lukáše v Kentu. “My chceme co nejvíce mladým lidem umožnit, aby mohli vidět tento film, a ukázat na paralelu mezi C. S. Lewisovým příběhem a životem Ježíše Krista z Nazareta,” dodává Russ Huges. “Je to velkofilm, který bude jistě v mladých lidech i dětech probouzet radost a smysl proč žít. Tak jako církev chce dát, těm kdo snad už ztratili radost z vánočních dárků, naději pro budoucí život. Tak i my chceme pomáhat vytvářet spojení mezi tímto filmem a osobou Ježíše Krista a ukázat, jak On může změnit život, tak aby byl lepší,” připojuje Russ Huges.

FOTO: WWW.LETOPISYNARNIE.CZ

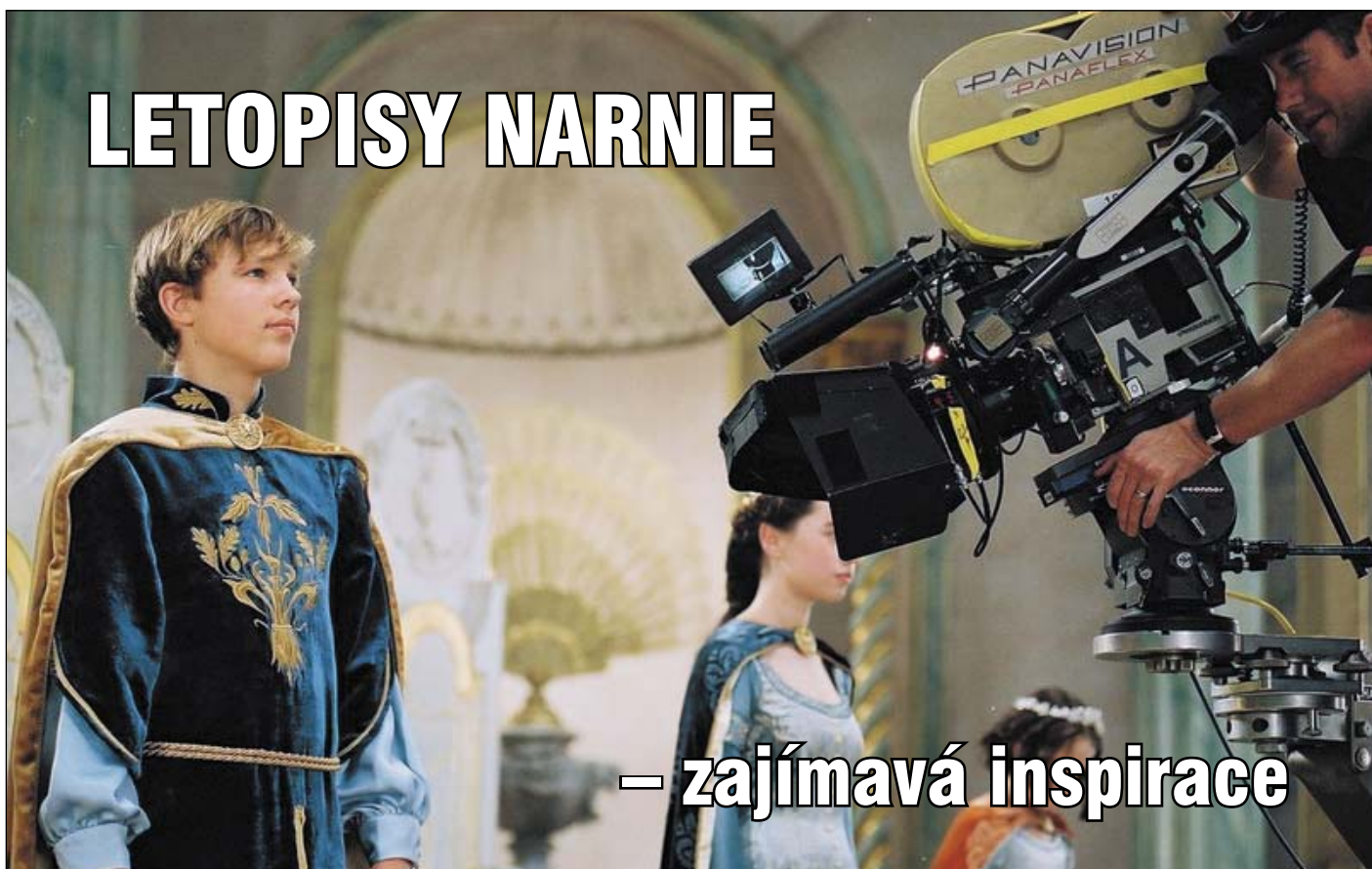
tím, že nabídl zdarma lístky v hodnotě 20 000 liber na film Mela Gibsona Pokušení Ježíše Krista. Věřící od sv. Lukáše vykoupili celé kino na dobu tří týdnů a více jak 3 000 lidí věnovali lístek na film zdarma. Po skončení filmu zde pak měli ještě navíc rezervovaný čas pro krátké setkání s diváky a povídání si o filmu a o víře v Ježíše Krista.

*Pro Protein z Kentu (UK)
zvláštní zpravodaj Pablo*

Kostel sv. Lukáše v Kentu oslovoval lidi i minulý rok a to

Více na: <http://www.letopisynarnie.cz>

LETOPISY NARNIE

– zajímavá inspirace

FOTO: WWW.LETOPISYNARNIE.CZ

Film – “Lev, čarodějnice a skříň” se neobjevil v českých kinech jen tak náhodou...

První impuls, proč ho promítat také v Čechách, byl velmi prozaický. A to připomenout českým divákům znalost českého přírodopisu a zeměpisu, protože si právě Tisou na Labskoustecku vybral pro své natáčení Andrew Adamson, americký režisér. Ve filmu diváci mohou spatřit překrásné přírodní scenérie Tiských stěn, které použil pro jedinečné záběry zimního království zasněžené Narnie.

Druhý impuls není už pro většinu českých diváků tak zajímavý. Zjistěte sami, co by to mohlo být. Proč právě A. Adamson spolu se scénáristou a producentem sáhli právě po pozoruhodné knize, která byla u nás donedávna známa jen v křesťanských rodinách a prodávala se jen v církevních kruzích? To je otázka do pranice, ale předem ujišťuji zaryté odpůrce čehokoli, že to není nic nadpřirozého.

Sedmídlná chronologie, kterou napsal anglický spisovatel Clive Staples Lewis po 2. světové válce ve svém rodišti v Belfastu, je velmi zajímavá a možná dnes i vyjímečná tím, že ukazuje lidem základní hodnoty lidského chování, morálky a etiky. Právě toho, čeho se nám Čechům moc nedostává. Sám autor byl často mnohými zavrhován, jinými zas vyzdvihován, a to jen z jediného důvodu, že psal křesťanské myšlenky a biblické pravdy. Tak podobně je to i s tímto nově natočeným filmem u nás, mezi Labem, Vltavou a Moravou. Mnohými je označován za pohádku, jinými oceňován, dalšími pak zavrhován, právě kvůli jasné a přímočaré křesťanské zvěsti o odpuštění a oběti za druhé. Slováci by určitě dali filmu známku mnohem lepší. To kazdopádně! Máme se ještě co učit! Protože tento film není úletem do Alenky v říši divů

nebo exkurzem do Andersenových pohádek zimních nocí, ale osobitý a naučný příběh, především pro děti, ale i pro jejich rodiče. Ti, na rozdíl od dětí, nemají nad sebou už nikoho, kdo by je vychovával. A tak už v některých případech opustili život věrnosti, lásky a odpuštění, výměnou za lepší volbu – cesty lži, nenávisti, pomluv a rozvodu. Tak jak je to velmi typické pro naši malou zemičku. Ale hupky dupky zpátky k filmu a rovnou k bobří rodince. I na té mohou diváci spatřit čistotu jejich vztahu, přestože mezi nimi došlo občas ke třenicí. Na druhé straně lze pozorovat scény filmu, kde se příběh odehrává doslova jen pohádkově. Ale o to šlo i samotnému autorovi knih a je moc dobře, že se to excelentně povedlo ztvárnit též režisérovi filmu a hercům samotným.

Příběh Lev, čarodějnice a skříň chce v dětech zanechat semínko naděje a nám dospělým otevřít oči a dveře do skutečné a realné NARNIE. Do té, kde si vážíme jeden druhého a máme radost z kvalitně odvedené práce, kterou dokážeme i vysoce ocenit. Nechybí nám zájem o druhé lidi, především o ty potřebné. A učíme se být hrdi na svou rodinu, práci i město, kde žijeme, pracujeme nebo studujeme. To je jistě ústřední myšlenka samotného filmu i písemné předlohy. Teď je jen na nás, zda vejdemo do našeho každodenního reálného světa s optimismem a s chutí něco přetvářet, či jen zas zůstaneme doma v teple, v papučích u televize a budeme prachsprostě nadávat a závidět! Doporučuji všem film vidět, i když někomu třeba hned nic neřekne?! Je náhoda, že anglicky mluvící část světa film přijala s nadšením? Kdo ví? Třeba jen přišel čas... začít přemýšlet o sobě...

Pablo

Zveme Vás na

Filmová setkání 2006

17.-19. 3. 2006

3. ročník se uskuteční opět na naší tradiční základně ZŠ Hustopeče u Brna.

Téma březnového setkání je „*Co je to žánr?*“, které se nám, šestici tradičních organizátorů, zdálo jako nejzajímavější z těch, o kterých jste nám vloni psali. Na co se tedy můžete těšit?

- šest žánrových filmů, které jste určitě ještě neviděli
- šest zajímavých úvodů k filmu od studentů Filmové vědy
- diskusní téma se zajímavým a nečekaným hostem
- kratochvilný filmový test filmových zajímavostí (jinak též soutěž o ceny)
- kratochvilný test česko-slovenských filmových ukázek (jinak též soutěž o ceny)
- nejzajímavější trailery roku 2005/2006
- videoklipy, krátké filmy, rarity
- zajímavé ceny (DVD, trička, videokazety aj.) od našich sponzorů (Warner Bros)
- tradiční duchovní zamyšlení pro zájemce
- sportovní vyžití v tělocvičně
- a jiné (samozřejmě:-)

- * Počet účastníků je opět jen 40.
- * Spí se ve vašich spacácích a karimatkách.
- * Cena s plnou penzí je stanovena na 500 Kč (pokrývá náklady na ubytování a jídlo, do naší kapsy nejde nic).
- * Možnost volby mezi masovou/vegetariánskou stravou (nahlásit při přihlašování).
- * Deadline přihlášek je 10. 3. 2006.
- * Číslo účtu pro zaplacení částky je 135769343/0300.
- * Jestliže vás program zaujal, dejte nám co nejdříve vědět na email:

petsiska2003@yahoo.com

Rádi Vám zodpovíme všechny vaše dotazy!

Duch Střední Evropy 60 let po Shoa

22.–26. března 2006 v Lublinu (Polsko)

Cílem semináře je přiblížit tehdejší události, podpořit reflexi morálních a duchovních otázek, které téma vyvolává, a především v mladých lidech vyvolat diskusi, která povede k jejich zapojení do demokratického vývoje ve Střední Evropě.

Součástí semináře bude i exkurze do koncentračního tábora Majdanek.

Předpokládá se účast 50 mladých křesťanů a zájemců o téma z Německa a ze Střední Evropy (Polsko, Slovensko, Maďarsko, Rakousko, ČR.)

Náklady účastníků z ČR činí pouhých € 15 (cestovné je hrazeno)!!!

Podmínkou účasti je schopnost dorozumět se v anglickém jazyce.

Přihlášku a další informace získáte na www.wscf-cesr.org.

Přihlášky prosím zasílejte na sibr@post.cz nejlépe do 6. 2. 2006.

*Za Oikumené – Akademická YMCA srdečně zve
Jiří Síbrt*

Školení hlavních vedoucích táborů 2006

proběhne ve dnech 12.–14. 5. 2006
na Masarykově táboře YMCA na Sázavě u Soběšína.
Více informací najdete na začátku března
na www.ymca.cz.

MANA – setkání všech ymkařů

se uskuteční 22.–24. 9. 2006!
Další informace najdete v průběhu roku
na www.ymca.cz.

Rezervujte si termín! Původní dubnový termín byl postoupen busu do Anglie, nyní tedy platí září!

SOUTĚŽ O 7 777. NÁVŠTĚVNÍKA WEBU PROTEINU!

A je tu slibovaná soutěž :-) Redakce časopisu Protein na webových stránkách:

<http://www.protein.ymca.cz>

netrpělivě očekává 7 777. návštěvníka! Vítězem soutěže se může stát kdokoliv, kdo zašle poštou nebo emailem na adresu Protein, Na Poříčí 12, 115 30 Praha 1 nebo protein@ymca.cz soubor, který bude potvrzovat, že v době návštěvy odesilatele stav počítačové skutečně poskočil na onu magickou cifru.

Pokud zjistíte, že se stáváte šťastným výhercem, nezapomeňte si povšimnout, v kolik hodin se tak stalo, a také si zjistěte IP adresu počítače, odkud jste se připojili. Tato opatření jsou nutná k vyloučení vícero „výherců“ a nalezení toho jediného pravého. Zkrátka žádná veselá nedorozumění. :-)

Nakonec ještě odměna... Na výherce čeká zdarma předplatné oblíbeného časopisu Protein po dobu 2 let s donáškou až do domu!!!

Poznámka: Redakce neručí za vydávání časopisu po dobu příštích 2 let.

FOTO: ARCHIV YMCA

OPAKOVANÁ VÝZVA REDAKCE!

Na straně 14 tohoto čísla jste našli již 2. díl detektivky Zločin v VI. patře. Pokud se chcete i nadále setkávat se sympatickým detektivem Joem, zkuste zapátrat ve svých archivech po časopise Krb z roku 1930. Redakce má k plynulému pokračování příběhu k dispozici už jen jeden díl! Z roku 1930 jsme našli pouze čísla z března až května a listopadu. Zbylé díly jsou tedy na vás, jinak skutečně dojde k vlastní tvorbě. :-)))

Českokobratrská církev evangelická

srdečně zve na přednášku

prof. Jakub Trojan

My a globalizace

ve čtvrtek 23. února v 18 hodin.

Přednáška se koná ve vytopené kruchtě Betlémské kaple na Žižkově, Prokopova 4, Praha 3. Tramvaje 5, 9, 26 – Lipanská, autobusy 136 – Rokycanova, 207/133 – Tachovské nám.

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
 2. To, co pro vás připraví ostatní...
- Tématem příštího Proteinu bude:

Duch (v) YMCA

Poslední strana ymkařského trojúhelníku představuje Ducha. Podělte se se čtenáři Proteinu, jakou formou dáváte ve vašich aktivitách prostor právě Duchu. Bez Něj to nejde a bez vašich příspěvků také ne :-)

Nezapomeňte ale také připojit (kvalitní) fotografie ze svých akcí.

Uzávěrka je 20. 2. 2006!

Pište na mail redakce: protein@ymca.cz

CO DĚLÁTE

pro výchovu svých pracovníků?

Počítal jste již někdy

co Vás stojí nevychovaný a neloyální personál?

Váš podnik nesnese

takovou pasivní položku, jako je nedokonalý personál?

Vychováváme

zdravou, mravně i intelektuálně zdatnou generaci.

Investujte do naší práce,

investujete pro sebe!

Členem YMCA v Hradci Králové může být každý bez rozdílu církevní a národní příslušnosti, politického přesvědčení a stavu.

V YMCE jest respektováno přesvědčení každého člověka.

YMCA jest výchovným a křesťanským hnutím.

V YMCE se nepěstuje politika, církevnictví a nenávisť.

„Ukládati peníze do dětí — to jest nejlepší investice“.

T. G. Masaryk.